98-84384-4

Drăgănescu-Brateş, Petru

Congresul de contabilitate dela New York

Bucuresti

1930

98-84384-4
MASTER NEGATIVE #

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DIVISION

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

ORIGINAL MATERIAL AS FILMED - EXISTING BIBLIOGRAPHIC RECORD

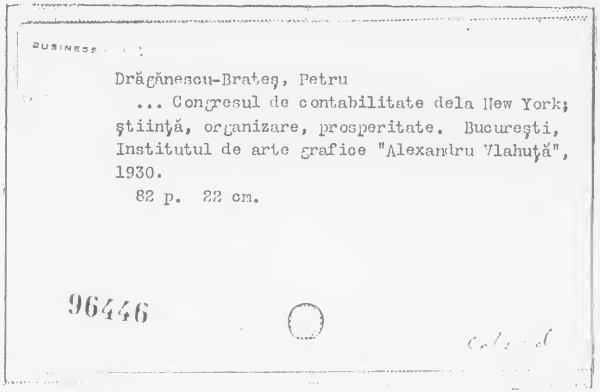
BUSINESS

Drăgănescu-Brateş, Petru
... Congresul de contabilitate dela New York; ştiinţă, organizare, prosperitate. Bucureşti, Institutul de arte grafice "Alexandru Vlahuţă", 1930.
82 p. 22 cm.

96446

RESTRICTIONS ON USE: Reproductions may not be made without permission from Columbia University Libraries.

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35mm REDUCTION RATIO: 11:1 IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB

DATE FILMED: 4-3-98 INITIALS: KT

TRACKING # : 29402

FILMED BY PRESERVATION RESOURCES, BETHLEHEM, PA.

BIBLIOGRAPHIC IRREGULARITIES

MAIN ENTRY: Drăgănescu-Brates, Petru

Congresul de contabilitate dela New York

Bibliographic Irregularities in the Original Document:

List all volumes and pages affected; include name of institution if filming borrowed text.

____ Page(s) missing/not available: ____

____ Volume(s) missing/not available: ____

_X_ Illegible and/or damaged page(s): double print on pages 66-67, 70-71, 74-75, 78-79

____ Page(s) or volume(s) misnumbered: ____

____ Bound out of sequence: ____

_X_ Page(s) or volume(s) filmed from copy borrowed from: Best Copy Available

____ Other: ____

____ Inserted material: ____

TRACKING#: MSH29402

BEST COPY
AVAILABLE

PETRU-DRĂGĂNESCU-BRATEŞ
Doctor în ştiinţele comerciale

CONGRESUL DE CONTABILITATE

DELA

NEW YORK

ŞTIINŢA, ORGANIZARE,
PROSPERITATE.

BUCUREŞTI
INSTITUTUL DE ARTE GRAFICE „ALEXANDRU V. LAHUTA"
STRADA IOAN GHICA, 11

1802

D 406 E 1902 833

D406 I n83B
Columbia University
in the City of New York
LIBRARY

School of Business

Dr. PETRU-DRĂGĂNESCU-BRATEȘ

CONGRESUL DE CONTABILITATE

DELA

NEW YORK

ȘTIINȚĂ, ORGANIZARE,
PROSPERITATE.

BUCUREȘTI
INSTITUTUL DE ARTE GRAFICE „ALEXANDRU VLAHUȚĂ"
STRADA IOAN GHICA, 11
1930

DE CE?

Cea dintâi obiecţiune ce, sunt sigur, mi se va aduce, va fi: de ce aşa târziu? [1])

Dacă va crede cineva că în săptămâna congresului, la New York, s'a putut citi cu înţeles cele 66 referate, care ni s'au dat acolo şi care formează un volum de 1100 pagini, se înşală.

Ce era să faci mai întâi: să admiri toate minunăţiile, să vezi cât mai multe, să-ţi sucşti gâtlejul şi limba să vorbeşti, când cu un coleg franţuzeşte, când cu unul nemţeşte, când cu unul englezeşte, să citeşti sau să te odihneşti puţin?

Spun acestea pentru ca să se ştie de aceia care-şi iau sarcina de a pregăti un congres că referatele trebuesc neapărat distribuite cu mult înainte, şi cu atât mai mult înainte cu cât ele ar fi mai numeroase şi voluminoase.

A trebuit să le iau să le citesc pe îndelete acasă, şi în timp de un an, — bine înţeles în orele libere, — abia am putut să extrag metodic esenţialul referatelor şi discuţiunilor ce au avut loc.

Le redau sub forma unei broşuri pentru a se vedea cât de multe şi variate au fost chestiunile desbătute şi sunt încredinţat că din cele câteva licăriri de lumină se vor aprinde alte lumini, pentru orientarea noastră în materie de administraţie şi contabilitate comercială şi industrială.

DRĂGĂNESCU BRATEŞ

Bucureşti, Februarie 1931

[1]) Congresul a avut loc dela 9—16 Septembrie 1929 la New York.

D 406
In833

CUVÂNT INAINTE

„Știință, organizare!" motto lucrărei colegului nostru Dr. Petru Drăgănescu Brateș e idealul către care trebuie să tindem.

În toate domeniile raționalizarea își face drum.

Din acest punct de vedere contabilitatea trebuie să meargă înainte.

Publicațiunea de față dând sama de Congresul de Contabilitate dela New York are menirea de a pune în curent pe colegii noștri cu progresele realisate în domeniul acesta

Organisarea Corpului nostru de experți contabili a realizat pe lângă opera de solidaritate profesională și altceva. La noi era o prejudecată. Inferioritatea celor ce se dedau la studii comerciale.

Iată că H. Gordon Selfridge în *Apologia Comerțului* pune un motto al lui John Ruskin: *Cinci mari profesiuni intelectuale* au existat până acum la fiecare națiune civilizată:

Soldații pentru apărare
Comercianții ca s'o întreție
Preoții care s'o învețe
Doctorii să-i asigure sănătate
Oameni de legi pentru a i menține justiția.

Suntem datori ca acest „motto" să-l popularizăm pentru a schimba concepția curentă.

Din lucrarea d-lui Drăgănescu-Brateș se va vedea opera realizată de experți pentru a nu se mai spune despre ei cum s'a s'a scris cu organizarea afacerei Hanau: *„Les expertises des experts tournent dans le sens que veulent les inexperts qui les commandent et les payent!"*

In preajma congresului internațional trebuie să afirmăm necontenit convingerea exprimată de *d. E van Dien* din Amsterdam care, în studiul său asupra *expertizei contabile profesionale* în Europa Continentală, spunea că: *îndatorirea controlului*, expertului de odinioară, s'a transformat în aceia a consilierului *comercial* și *economic*.

Ideia aceasta s'o facem să se încetățenească la noi, atât la întreprinderile particulare cât și la Stat.

Eram pe calea aceasta. Organizarea Corpului nostru este o pildă pentru celelalte țări. Un singur punct negru:

Importul experților străini de către cei în îndatorirea cărora stătea tocmai promovarea *științei* și *geniului românesc.*

Consecințele s'au văzut: Ele n'au fost de natură să înalțe creditul și prestigiul țării în străinătate.

Lucrarea de față este încă o pietricică așezată la clădirea edificiului a cărui temelie ne-a fost dat s'o punem.

Nedesăvârșit încă, împiedecat în desvoltarea și înălțarea lui, edificiul e pornit. Generațiunile viitoare îi vor așeza cupolele. Subt lespedele de piatră s'a pus ceva din sufletul nostru, din dragostea noastră.

GRIGORE L. TRANCU-IAȘI

Congresul de contabilitate dela New York*)

Consiliul Superior al Corpului Contabililor Autorizați și Experți Contabili din România primind invitațiunea de a lua parte la congresul internațional de contabilitate organizat la New York în Septembrie 1929, ca o continuare a congresului internațional din 1926 dela Amsterdam, a ținut să fim reprezentați, delegând pe d. Decan Nicolae Butculescu și pe subsemnatul să reprezinte colegii din România.

Acolo erau trimișii a 10 state, din cele 48 care compun Confederația Nord Americană și altor 16 țări diferite.

Impresiile de călătorie și din viața orașului au fost descrise de d. Decan N. Butculescu în Revista Generală de Comerț și Contabilitate din Octombrie, Noembrie și Decembrie 1929, apărând și în broșură separată.

Congresul a constat din două părți: activitatea de lucru și activitatea distractivă. Americanii știu să îmbie foarte bine aceste două activități.

Deschiderea congresului s'a făcut în sala cea mare a Hotelului Commodore, care poate să cuprindă până la 2500 persoane. Pe masa vorbitorului era microfonul, iar în colțurile sălei se găseau instalate hant-parleuri cari amplificau vocea. Nu a fost mare fastul, dar s'a lucrat intens; cuvântările de salut au fost foarte scurte, 1—2 minute; numai decanul nostru a vorbit mai mult, amintind origina și așezarea țării noastre și drumul lung parcurs pentru a ajunge acolo, cu dorința de a ne adăpa la isvorul de lumină și de a contribui și noi pe cât posibil la lucrările congresului.

*) Extras din Revista Generală de „*Comerț și Contabilitate*" No. 7 12 din 1930.

5. Prețul de cost și calcularea lui în teorie și practică.
6. Bilanțul tip.
7. Răspunderea contabilului exp. la lucrarea inventarului.
8. Contabilitatea comunală de Stat (publică).
9. Schimbarea calendarului pe 15 luni de câte 28 zile

și altele care s'au ridicat în cursul desbaterilor.

*

La **prima** chestiune a prezentat un raport d-l *E. van Dien din Amsterdam*, în care a susținut ideia că expertul contabil trebuie considerat numai acela care profesează pe contul său propriu ca liber profesionist. D-sa a arătat situația experților contabili în Austria, Belgia, Cehoslovacia, Danemarca, Finlanda, Franța, Germania, Italia, Olanda, Norvegia, Polonia, *România*, Rusia, Suedia, Elveția, relevând deosebirile de concepțiuni și de condițiuni dela o țară la alta și conchizând că expertul contabil trebuie să aibă un fond de cunoștințe cât mai înalte, dublate de un fond moral ireprosabil, spre a fi un factor economic de mare însemnătate.

*

La chestiunea a **doua** au prezentat rapoarte d-nii:

Prof. Eugen Schigut din Viena, care arată străduința colegilor austriaci de a obține legiferarea profesiunei de expert contabil, la care nu au putut isbuti încă, având numai asociațiuni cu caracter privat.

J. Latour, profesor la Facultatea comercială a Universitatei din Havana, Cuba, arată că profesiunea de expert contabil în Cuba este mai mult în mâna firmelor americane și engleze. Școlile comerciale, deși datează ca învățământ particular de aproape 100 ani, au organizație nouă de Stat și absolvenții lor se străduesc acum să organizeze profesiunea cerând un minimum de studii comerciale superioare.

Thomas Keens, president al «Society of Incorporated Accountants and Auditors». London and Luton din Anglia, care este de părere că expertul trebuie să aibă o mare inteligență, să posedă puteri intelectuale, cunoștințe tehnice, să fie bine informat în general, dar el trebuie să fie practic nu academic, pentrucă lucrul său se referă la afaceri practice; în fine să aibă maniere, multă personalitate și un înalt caracter. După cum se știe, în Anglia sunt mai multe asociațiuni de experți contabili și toate își prepară viitorii experți la școlile și în condițiunile lor proprii.

Prof. Dr. H. Grossmann, din Leipzig, cere recunoașterea profesiunei de expert-contabil printr'o lege, ceeace până acum colegii germani nu au obținut.

R. A. Dijker, din Haga, arată organizația Institutului Neerlandez al experților contabili, care este o asociațiune particulară și conchide că în împrejurările actuale nu ar fi necesară o legiferare a profesiunei în Olanda.

Rustom K. Idarbad, G. D. A. din Bombay, India, unde profesiunea de expert contabil a luat o mare importanță în ultimii 20 ani, arată că înainte de războiu erau foarte puțini experți contabili independenți, cei mai mulți, cu slabe cunoștințe de contabilitate, se ocupau de expertize și verificări numai în subsidiar. Acum există un oficiu de Stat care acordă diploma de expert contabil «Government Diplomaeds in Accountacy» (G. D. A.) cei mai mulți având birouri mari cu sucursale în toată țara. Codul comercial indian din 1915, art. 144, cere ca socotelile societăților pe acțiuni să fie bine verificate de către experți contabili calificați.

Pietro d'Alvise, profesor din Genova, care arată că în ultimii 50 ani s'au făcut mari progrese în ce privește doctrina și practica profesiunei de expert contabil în Italia.

Prin mai multe legi în anul 1925[1]), 1926[2]) și 1929[3]) s'au organizat sindicatele fasciste de experți contabili, la cari s'au adăugat și doctorii în științe comerciale și economice. Dorința lor de a se cere numai studii academice pentru experții contabili nu a fost încă realizată.

Dr. Sekigoro Higashi, Nippon Keirishi Kai, Tokio, Japonia, definește expertul contabil „keirișî" ca fiind persoana însărcinată să facă cercetări contabile, verificări de conturi, să-și spue părerea asupra unor situațiuni, să certifice exactitatea, sau să formuleze un plan privitor la ținerea contabilității.

Calitatea se dă de către Stat prin ordonanță imperială, prin Ministerul de Industrie și Comerț, pe baza cunoștințelor căpătate într'o școală superioară de comerț sau academie comercială și în urma unui examen.

1) Decretul No. 103 din 24 Ianuarie 1925 devenit legea No. 473 din 17 Aprilie 1925.
2) Decretul Regal No. 1718 din 26 Septembrie 1926.
3) Decretele No. 552 și 588 din 28 Martie 1929, publicate în „Gazzetta Ufficiale del Regno d'Italia din 30 Aprilie 1929 (VII) No. 101.

Prof. Dr. Jur. et Phil. H. Töndury, profesor la Universitatea din Berna, scrie că, practicarea profesiunei de expert contabil nu este limitată în Elveţia de nici un fel de restricţiune legală şi nu se cere nici o calificare specială profesională; or cine se crede capabil poate să se denumească expert contabil. Dela 1916 s'a înfiinţat Verband Schweizerischer Bücherexperten, care au căutat să facă o selecţiune numai în mijlocul lor. Autorul este de părere că numai prin studii academice se pot forma adevăraţi viitori experţi contabili. S'au făcut demersuri în această privinţă, dar până acum nu s'a realizat acest ţel.

J. Anton de Haas, M. A., Ph. D., profesor de Relaţiuni Internaţionale la Universitatea Harvard, din Boston, releva că de astădată congresul cuprinde numai pe experţii contabili liber-profesionişti, dar şi pe aceia care nu se ocupă propriu zis cu această profesiune, ceeace este un progres. D-sa observă că în Statele-Unite nu există un minister al cu turei şi că de instrucţia publică se ocupă un birou din departamentul internelor, din care o subdiviziune se ocupă de învăţământul comercial; astfel fiind nu există o autoritate federală care să constrângă la o uniformizare a învăţământului.

D-sa menţionează că sunt peste 1.500 şcoli particulare care oferă cunoştinţe şi prepară pentru cariera de expert contabil, dar le exclude din discuţiune, ca şi pe şcolile superioare de comerţ, al căror program nu este suficient pentru a la toată pregătirea unui bun expert contabil şi conchide că, după părerea d-sale, numai o largă conlucrare între universităţi şi asociaţiunile de experţi contabili poate oferi o bună educaţiune profesională a expertului contabil.

D-sa a pus chestiunea unei colaborări între asociaţiunile profesionale şi instituţiunile de cultură, care a lărgit mult cadrul congresului, întinzându-l şi la discutarea metodei de învăţământ pentru o mai bună folosire a cunoştinţelor în practica profesiunei de expert contabil; a făcut astfel o legătură cu technica învăţământului comercial.

D-sa a dat şi următoarele date statistice cari sunt de o mare însemnătate pentru aprecierea ce se dă învăţământu ui comercial academic în St.-Unite: în anul 1928 erau mai mult de 98 instituţiuni culturale de grad universitar ca i aveau cursuri de contabilitate şi în legătură cu profesiunea de expert contabil, cu un număr total de 15.000 studenţi pentru chestiunile comerciale contabile; din aceştia o parte îmbrăţişează cariera de expert contabil, (procentul variază între 50—50 şi 75%). Dar în situaţia de azi cunoştinţele necesare expertului contabil se dau în mare parte în şcolile particulare, cum şi în cursurile speciale pe care unele case de expertize contabile, cu personal numeros, le oferă gratuit începătorilor în carieră.

D-l Petru Drăgănescu-Brateş a prezentat un referat despre educaţiunea pentru profesiunea de expert contabil în Romănia şi a introdus referatul său cu următoarea cuvântare:

Domnule Preşedinte, Doamnelor şi Domnilor,

Presupun că aţi citit cu toţii cele 65 referate ce vi s'au prezentat în acest congres, începând cu acelea care se referă la chestiunea „legislaţia şi educaţia pentru profesiunea de expert contabil". De aceea voiu avea numai câteva cuvinte de adăugat şi anume: voesc să scot în relief importanţa acestei chestiuni, sau mai bine zis, acestor două chestiuni.

Importanţa a fost recunoscută şi prin faptul că au fost puse primele pe program, dar voesc a sublinia că de dreapta soluţionare a acestor chestiuni depinde viitorul profesiunei noastre şi desigur că ne-am adunat aci să ne gândim şi să desbatem mai cu seamă asupra viitorului. De buna educaţie profesională a viitorilor experţi contabili depinde în mare măsură reputaţiunea profesiunei noastre, iar educaţia după părerea subsemnatului, se obţine în şcoală şi după şcoală.

In ce priveşte şcoala, cred, şi acesta este punctul de vedere al experţilor contabili din România, că şcolile comerciale sunt menite

Mr. President, Ladies and Gentlemen,

I presume all of you have *read* the *papers* brought before you at this Congress, including or beginning with those referring to the question of *legislation and education for the Accounting Profession*. So I have only a few words to say, namely, to point out the *importance* of this question, or better of these two questions.

The importance has already been recognized by being put *first* on the programme, but I shall add that upon the right solution of these questions depends the future of our profession, and it is concerning *its future* that we have mostly to think and to deliberate. Upon the good education of the future accountants rests in large measure the fame of our profession and the education, in my opinion, is to be given *at school, and after school.*

As for the school, I think, and this is also the point of view of the Roumanian Accountants, that the *commercial schools* are to prepare the future accountants,

să prepare pe viitorii experţi contabili şi că experţii contabili sunt datori să se intereseze de modul cum se predă în şcolile comerciale contabilitatea şi celelalte cunoştinţe necesare expertului contabil; ba ceva mai mult că studiile academice, deci o diplomă academică trebue să fie cerută aceluia care doreşte să se dedice carierei de expert contabil.

In ce priveşte educaţiunea după şcoală, socotim că este necesară o practică de o durată oarecare sub supravegherea şi îndrumarea unui expert contabil şi că un examen de admitere în cariera de expert contabil este deasemenea necesar şi mai credem că este neapărat nevoe ca expertul contabil să se ţină continuu la curent, prin citirea lucrărilor, cărţilor şi revistelor de specialitate contabilă, precum şi prin participarea la congresele naţionale şi internaţionale de contabilitate cu tot ceace se lucrează în această direcţiune.

Dar aceasta nu este suficient.

După ce buna educaţiune profesională a fost obţinută, lucrul expertului contabil, cât şi interesul public trebue să fie ocrotite printr'o bună lege asupra exercitărei profesiunei de expert contabil.

Deci scopul principal al acestui congres, este, credem, să stabilească reguli generale, aplicabile în toate ţările în mod uniform, pentru o cât mai bună şi înaltă educaţie profesională şi o legislaţie sănătoasă, spre a asigura existenţa unei organizaţiuni solidă şi demnă de toată încrederea a expertilor contabili pe aceleaş baze în toate ţările.

and that the accountants have to take care of a proper teaching of accountancy and auditing in the commercial schools, and that an *academic diploma* shall at least be required of one who wishes to enter the accounting profession.

As regards the training after school, we think, a certain time of practising under the supervision of an accountant is necessary, and an admittance examination to obtain the title of Accountant is also necessary, and we believe that continual reading of special magazines and books on Accountancy and Auditing and participating in national and *international congresses and conventions* on Accountancy are *absolutely necessary*.

Now that is not enough! After a good training, the work of the accountant and the interest of the public are to be protected by a good law pertaining to the profession of accounting.

Well, the main purpose of this congress is, I believe, to draw up *general rules*, applicable in all the countries throughout the world, for a *high professional education* and a *sound legislation in* order to secure a *solid and reliable* organisation of accountants which will be universal.

I hope the papers already prepared will enable the Congress

Sper că referatele pregătite inlesnesc mult desbaterile congresului, care doresc să fie cât mai fructuoase.

to deliberate with greater facility, and I thank you for the kind attention you have paid me.

D-l Durand H. Springer. C. P. A. scrie despre *Legislaţia profesiunei de expert contabil public „Certified Public Accountant"* referindu-se la raportul d-lui prof. colonel Robert H. Montgomery, înaintat în 1926 la congresul internaţional din Amsterdam.

Sunt mai multe feluri de experţi contabili în St. Unite ale Americei: dintre toate asociaţiunile cea mai puternică este «The American Society of Certified Public Accountants» din Washington, asupra căreia d-l George Wilkinson din Philadelphia a făcut în 192- cea mai completă dare de seamă istorică.

Inainte de organizarea acestei asociaţiuni existau în St. Unite ale Americei două organizaţiuni de contabili şi anume: «The Institute of Accountants and Bookkeepers», înfiinţat la 1882, care şi-a schimbat mai târziu numele în «Institute of Accounts» şi «American Association of Public Accountants» înfiinţată la 1886, care în 1916 şi a schimbat numele în «The American Institute of Accountants».

«The American Association» a obţinut o autorizare în 188- dela Statul New York cu scopul de «a strânge la un loc pe toţi cei mai capabili experţi contabili publici din St. Unite».

In Aprilie 1896 a trecut prima lege pentru experţi contabili în St. Unite (în Statul New York). Aceasta a fost un model pentru toate celelalte trecute în diferite state până la 1924.

In esenţă ei au instituit un examen de stat în urma căruia să se acorde certificatul de expert contabil public certificat, «certified public accountant» (C. P. A.), interzicându-se altor persoane să se folosească de acest titlu şi împuternicind aceiaşi comisie de stat să revoace pentru anumite cauze certificatele astfel liberate.

Rând pe rând toate statele ce compun Confederaţia Nord Americană, au adoptat acest tip de legislaţie.

Dela Iunie 1896 până la Iunie 1929 s'au liberat 15849 certificate în diferitele state, din care 1852 au fost liberate pe baza unei practice îndelungate, iar restul ca rezultat al examinărilor.

Autorul relevă raţiunea pentru care s'a reglementat prin lege activitatea medicului, avocatului, inginerului, dentistului, etc, şi anume aceia de a pune la adăpost viaţa şi avutul cetăţenilor de manoperile improvizaţilor în aceste ramuri de activitate. Tot aceleaşi motive le-a consacrat Curtea de Apel a statului New York, care este cea mai înaltă Curte din St. Unite, când într'un caz prezentat în 1926, a declarat că statul este în drept să supravegheze activitatea curtierilor de proprietăţi imobiliare, consacrând principiul că statul este îndreptăţit să ia măsuri pentru apărarea intereselor proprietăţei şi avutului prin regularea activităţei acelora care le administrează sau le mânuiesc.

D l *Francesco Pennazzo*, din Milano, scrie despre *«Legislaţia fascistă cu privire la experţii contabili»*.

Legislaţia fascistă cu privire la activitatea expertului contabil este de dată recentă. Autorul nu'şi face iluzia că va fi eternă, ci conform declaraţiei unui om de stat că, tratatele şi programele politice nu pot avea o viaţă mai mult de 30 ani, îşi exprimă aceiaşi părere, prin analogie, despre viaţa legilor, care durează aproximativ viaţa unei generaţii, după care spiritul etic şi politic al unui popor se modifică radical.

Fascismul este expresia unui spirit nou care a regenerat viaţa poporului italian, a refăcut legile şi instituţiunile fiecărei manifestări de activitate naţională. Acum naţiunea italiană se prezintă mai omogenă în toate manifestările sale şi a ajuns un nivel ridicat de maturitate colectivă prin transformări sociale, prin experienţe laborioase şi prin eforturi grele; în toate creaţiunile fascismul a ţinut seamă de nevoile specifice ale naţiunei.

In scurt legislaţia fascistă se caracterizează prin:

1. Promptitudine (intervenire la timp)
2. Prevedere.
3. Putere de adaptare
4. Spirit de reformă
5. Energie în pregătire şi aplicare.

In ce priveşte activitatea expertului contabil, autorul spune că el este mânuitorul cifrelor contabile luate în însemnătatea lor dinamică. Profesia de expert contabil a primit o recunoaştere legală în Italia, după lungi străduinţe, prin

legea No. 527 dela 15 Iulie 1906 şi regulamentul promulgat prin decretul regal No. 715 din 9 Decembrie 1906. In virtutea acestora, profesiunea de expert contabil se poate exercita numai de către aceia regulat înscrişi în colegii după cerinţele legei; experţii contabili astfel înscrişi au dreptul de a profesa în faţa instanţelor judiciare din întreg regatul italian. Prin Codul Muncei No. 563 din 5 Aprilie 1926 s'au stabilit reguli şi pentru profesiunea de expert contabil pe baza principiilor legei din 1906 şi prin decretul regal No. 187 din 26 August 1927 s'a stabilit regulile de aplicare şi coordonare ale celor două legi.

Prin acel decret s'a conferit organizaţiunei experţilor contabili un caracter judiciar pentru protecţiunea intereselor lor materiale şi morale ca o clasă de profesionişti. Acestei organizaţiuni i s'a dat puterea mai târziu de a desemna reprezentanţii săi proprii în corpurile politice, administrative, technice şi de stat precum şi în alte organizaţiuni similare.

Acest din urmă drept este foarte important şi ar trebui ca experţii contabili români să tindă către realizarea lui.

Astfel, organizaţiunea sindicală a experţilor contabili italieni, reprezintă încoronarea succesului obţinut după mai mult de 40 ani de străduinţe, spre a fi încadrată în rând cu celelalte profesiuni.

Conlucrarea experţilor contabili italieni fascişti este cerută, potrivit legei din 28 Martie 1929, în efectuarea diferitelor cercetări de ordin economic şi lucrarea statisticelor respective.

Concursul lor mai este cerut în funcţiuni în legătură cu viaţa comercială, precum stabilirea uzanţelor comerciale, listelor de preţuri pentru diferite produse şi mărfuri, organizarea contabilităţei şi administraţiei întreprinderilor, apoi supravegherea şi verificarea registrelor, expertize şi administraţia în cazuri de falimente, moratorii, curatele, sequestre judiciare, etc..

In toate aceste ocaziuni expertul contabil este o figură importantă şi tratat ca un consilier.

Unul din postulatele cele mai vechi ale experţilor contabili italieni era ridicarea nivelului cultural al membrilor. Această ţintă o au continuu în vedere şi deşi cerinţele pentru a fi expert contabil nu exige încă un învăţământ

un versitar, totuşi şcoala fascistă îndeplineşte toate necesităţile unei culturi profesionale integrale, ceràndu pregătire specială în matematici, economie politică, finanţe, sociologie, doctrine juridice, etc., dar mai cere şi un spirit umanitar, fără de care nici-o ramură de cunoştinţe nu poate da roade.

In *balansarea bugetului naţional*, care la venirea fascişţilor se solda cu un mare deficit, *experţii contabili fascişti au avut un rol însemnat* şi astfel s'a putut aduna un surplus de peste 2 miliarde lire italiene (la 1929). In concluzie, autorul relevă rolul moral şi economic pe care îl îndeplineşte expertul contabil, care mai mult decât alţi profesionişti, are o legătură direct evidentă cu viaţa practică şi este un auxiliar preţios al statului în ce priveşte viaţa economică a ţărei.

D-l *Alessandro Grosso*, profesor la Milano, a tratat despre «*Educaţia profesiunei de expert contabil în Italia*» şi a căutat să facă o deosebire între expertul contabil public şi expertul contabil obişnuit, care, în genere, nu se manifestă ca liber profesionist, având un birou al lui şi mai ales, nu trebuie deloc confundat cu funcţionarii contabili din serviciile publice sau particulare, fie ei chiar şefi contabili.

Italia — zice autorul — care a fost leagănul contabilităţei, o expresie nu în deajuns de exact şi complect tradusă în celelalte limbi, a fost desigur şi leagănul profesiunei de expert contabil.

D-sa face un foarte interesant istoric al profesiunei de expert contabil în Italia, unde a început să fie reglementată la 1851 prin decretul Consiliului celor 10, care a instituit colegiul experţilor contabili din Veneţia. Arată apoi diferitele reglementări în decursul timpului precum şi situaţia învăţământului comercial şi economic de astăzi în Italia, care prepară pe viitorii experţi contabili.

D-l *Harold W. Chancellor*, Chartered Accountant, Sydney, Australia, despre *„Legislaţia referitoare la expertizele contabile în societăţile comerciale şi fiscul"*.

De o viaţă economică în Australia poate fi vorba numai dela 1855 încoace, decând s'a stabilit guvernarea constituţională deplină. In 1901 s'a constituit „the Commonwealth of Australia", centralizându-se administraţia în anumite privinţe, totuşi cele 6 state componente şi-au păstrat

oarecare drepturi. Astfel, societăţile comerciale sunt controlate după 6 legi diferite. O societate streină, care ar vrea să lucreze în Australia, trebue să-şi stabilească o sucursală după legile statului respectiv în care lucrează.

Autorul se ocupă mai întâiu de regimul societăţilor şi apoi de impozitele ce are să le plătească.

Toate societăţile trebue să ţină registre, din care să reeasă complet şi fidel toate transacţiunile; bilanţul trebue să fie încheiat anual; după ce se verifică de experţi contabili se supune acţionarilor; fiecărui acţionar i se trimete cu poşta un exemplar din bilanţul verificat. Legea comercială dă anumite detalii cu privire la întocmirea bilanţului, cere şi publicarea contului de profit şi pierdere, dar nu dă detalii ce să cuprindă acesta din urmă şi din această cauză apare de multe ori lacunic.

Verificarea bilanţului şi contului de profit şi pierdere trebue să fie făcută de un expert contabil, care să posede o licenţă dela „Corpul Experţilor Societăţilor" înfiinţat printr'un „Act" (lege). Formula de verificare este aceeaş ca în Anglia şi de altfel toată organizaţia experţilor contabili este asemănătoare aceleia din Anglia, cerându-se numai practică şi un examen în faţa reprezentanţilor Corpului.

Impozitele sunt de două feluri: federale şi faţă de statul respectiv.

Autorul dă apoi detalii despre fiecare din aceste impozite şi relevă partea importantă pe care o au experţii contabili în determinarea lor.

D-l *Paul D. Schourp, LL. D. Essen*, despre *«Educaţia profesională a experţilor contabili în Germania»*, spune că educaţia profesională a experţilor contabili este de o vastă importanţă în toate ţările, atât din punct de vedere al administraţiunei afacerilor în general cât şi din punct de vedere profesional individual.

In Germania, pe lângă experţii contabili, s'a creat în decursul timpului şi o clasă de administratori gestionari «Treuhänder» care, fie sub formă de firmă individuală ,fie sub formă de asociaţie, ţine contabilităţi, închee bilanţuri şi chiar administrează bunuri în cazuri de faliment, minori, interzişi, etc., deaceia, când vorbim despre experţi contabili, trebue să-i cuprindem şi pe aceşti «Bücherrevisoren und

Treuhänder». S'au propus şi alte titulaturi «Notari comerciali», «Consilieri economici», «Administratori comerciali», «Experţi economişti», şi «Consilieri comerciali».

După datele statistice publicate în Anuarul Reich-ului în 1928, referitoare la situaţia din 1925, rezultă că la 16 Iunie 1925 erau în Germania 8051 întreprinderi de expertize contabile ocupând 18152 persoane.

Condiţiunile de a ti expert contabil nefiind riguros aplicate, între elementele de mai sus există o foarte mare diferenţă de studii şi pregătire profesională. O calificare mai îngrijită se cere aşa numiţilor experţi contabili juraţi şi publici ataşaţi pe lângă Camerele de Comerţ şi reuniţi într'un Corp «Verband Deutscher Bücherrevisoren» care a stabilit şi un regulament de examinare de comun acord cu «Deutscher Industrie-und Handelstag» (Federaţia Camerelor de Industrie şi Comerţ Germane) şi cu Camerele de Comerţ. In 1929 erau în Germania 1800 experţi contabili juraţi. Academiile de Inalte Studii Comerciale şi Industriale, de dată relativ recentă în Germania, dau un număr din ce în ce mai mare de experţi contabili titraţi «Diplom Bücherrevisoren», care tinde să fie preponderent în rândurile experţilor contabili.

Pe lângă Academia Comercială «Handels Hochschule» din Leipzig s'a înfiinţat un «Institut für Revisions und Treuhandwesen» sub direcţiunea d-lui Prof. Dr. Penndorf; deasemenea este de menţionat „Treuhänder-Seminar" de pe lângă Universitatea din Colonia, sub direcţiunea d-lui Prof. Schmalenbach.

Titraţii Academiilor Comerciale sunt grupaţi în «Verband der Deutschen Diplom-Kaufleute» din care s'au scindat o parte care se ocupă de expertize contabile sub denumirea de «Treuhänder V. D-K». In acest grup nu sunt admişi decât posesorii unui titlu academic, care exercită pe cont propriu profesiunea de expert contabil şi de «Treuhänder» şi cari au făcut cel puţin 5 ani practică, din care 3 ani cel puţin cu titlu de stagiu, după obţinerea diplomei, stagiu care trebue să fi fost făcut pe lângă experţi contabili şi «Treuhänder» calificaţi, sau făcând parte din societăţi de expertize contabile şi de gestiuni fiduciare «Treuhandgesellschaften».

Societăţile de expertize contabile şi gestiuni fiduciare «Revisions-und Treuhandgeselschaften» sunt asociaţiuni

de organizare şi expertize contabile specifice Germaniei. Prima societate de acest fel a fost înfiinţată la 1902, din iniţiativa unei mari bănci şi de atunci încoace cele mai puternice societăţi de acest fel stau în strânsă legătură cu cercurile bancare. Se numără dela 600 la 650 numărul lor în Germania (în 1929). De cele mai multe ori ele îmbracă forma societăţilor anonime sau societăţilor cu răspundere limitată; sunt unele şi în nume colectiv şi în comandită.

Autorul relevă că aceste societăţi au dat rezultate excelente în Germania.

Mai sunt în Germania sindicatele de control contabil pentru societăţile cooperative. Aceste asociaţiuni, prin funcţionarii lor exercită controlul prescris de legea germană asupra cooperativelor şi societăţilor cooperative.

In sfârşit serviciul de control al contabilităţilor şi exploataţiunilor organizate de administraţia finanţelor Reich-ului, al cărui scop este de a permite administraţiunei finanţelor de a apăra interesele fiscale ale Reich-ului faţă de persoanele care sunt obligate să ţină registre. Legea germană autorizâ fiscul să verifice în orice moment, dacă registrele şi înscrierile contribuabililor obligaţi să ţină o contabilitate sunt în regulă, atât ca formă cât şi ca fond. Toate marile întreprinderi trebuesc să fie supuse la fiecare trei ani, în mod regulat, la o verificare a contabilităţei şi a exploatărei, verificare care se face prin zisul serviciu de control organizat în acest scop de către administraţia finanţelor. Prin aceste verificări se bătătoreşte oarecum drumul, înlesnindu-se impunerile. Veriticatorii acestui serviciu de control nu sunt experţi contabili pe contul lor propriu, ci funcţionari ai Reich-ului. In 1929 serviciul de control cuprindea circa 2000 verificatori, din care 1400 funcţionari permanenţi, iar restul ocupaţi în virtutea unui contract de serviciu particular.

Autorul conchide că fără îndoială este nevoe de studii pregătitoare, uniforme, cât mai superioare, pentru cariera de expert contabil şi exprimă dorinţa ca experţii contabili din Germania să tindă a suprima marea diversitate care domneşte astăzi în rândurile experţilor contabili din lipsa unei reglementări legale.

Se poate afirma, zice autorul, că desvoltarea profesiunei de expert contabil va duce, în Germania şi în ce-

lelalte țări, la a încredința instrucția științifică necesară lor, Academiilor de Inalte Studii Comerciale și Industriale și Universităților, natural în colaborare cu sindicatele (Corpuri) profesionale interesate, pe când examenul de expert contabil se va trece în fața unei comisiuni instituită fie de o organizațiune centrală a ziselor sindicate (Corpuri), fie de Academiile Comerciale în conlucrare cu aceste sindicate.

Concluzia colegului nostru german ne arată năzuința experților contabili germani, care de altfel a fost exprimată în dese rânduri și de reprezentanții Corpului nostru de Contabili Autorizați și Experți Contabili și în mare parte, în ce privește examenele, realizată în întregime la noi.

*

Contabilitatea și Lucrările Statistice.

D-l *I. F. Behan. Assistant Comptroller. American Telephone and Telegraph Company, New York City.* explică organizația sistemului de telefoane și telegraf din Statele Unite, care formează un trust „*The Bell Telephone System*». în care sunt asociate 24 societăți de telefoane și relevă că soarta lor, ca și a tuturor marilor întreprinderi de afaceri moderne, depinde din ce în ce mai mult de informațiunile luminoase pe care le poate da contabilitatea și analiza statisticelor întocmite pe baza datelor ei. Pentruca acei care se găsesc în fruntea întreprinderilor să poată fi bine informați, funcțiunile contabile trebue să fie îndeplinite de un personal bine pregătit și cu o înaltă cultură technică și economică.

Spre a corespunde înaltei meniri, autorul recomandă o îmbunătățire continuă, a cunoștințelor zi de zi, an de an.

*

Teoriile Deprecierei și Amortizărilor.

In această chestiune au prezentat rapoarte: d-l *I. R. Nesh*, economist din Boston, d-sa se ocupă numai de «*Aplicarea teoriilor deprecierei la întreprinderile publice*». Principiul general care stă la baza oricărei teorii de depreciere trebue să fie acelaș: *amortizarea în scopul refacerei.*

In anul 1909 «the Interstate Commerce Commission» care este un organ central de supraveghere și verificarea

întreprinderilor comerciale și industriale, a stabilit un sistem de a înregistra cheltuielele, pe care în 1914 l'a completat, prevăzând și norme pentru amortizări și rezerve aplicabile la societățile de cale ferată și întreprinderile electrice. In 1927 s'au stabilit norme mai detailate și complete cu privire la înregistrarea deprecierilor, care urmau să intre în vigoare cu începerea anului 1928. Deprecierile trebuean înregistrate, lunar, odată cu celelalte cheltueli, aplicându-se la prețul de cost, sau la o valoare de extimație, aceasta până când amortizarea ajunge să acopere valoarea de cost sau de extimație. Pentru orice obiect de capital fix scos complet din uz, trebuia făcut imediat înregistrarea de amortizarea lui completă, plus cheltuielele de distrugere și mai puțin natural ceeace s'a putut obține din material.

Sunt două sisteme care s'au preconizat în înregistrarea amortizărilor: unul cuprinzând numai deprecierile; celalt îmbrățișând și costul serviciilor, în care cheltuelile de pensionare sunt un factor important de stabilizare a prețurilor de cost.

D-l Prof. David Himmelblau, C. P. A., din Chicago, despre «Metoda Amortizărilor prin anuități»

D sa discută diferitele metode de aplicare a amortismentelor, arătând părerea sa, că trebue să se adauge în calculul amortismentului, la prețul de cost al obiectului și dobânda în fiecare an la partea rămasă neamortizată. Introducerea elementului nou al dobânzei în amortizare, pe lângă prețul de cost, a fost mult combătută, dar față de noule sisteme contabile, de a calcula prețul de cost prin distribuirea cheltuelilor și dobânzilor până în cele mai mici amănunte, metoda anuității în amortismente își găsește din ce în ce mai mult loc de aplicare.

D-nii *Allan B. Crunden și Donald R. Belcher, New York*, despre «*Amortizarea practicată în Societățile de telefoane în St. Unite*».

Amortizarea directă constă în împărțirea prețului de cost în părți egale pe un număr oarecare de ani, la cât este socotită durata obiectului, amortizând în fiecare an aceaș sumă, deci în părți egale.

Acest sistem este adoptat și de legea impozitelor și este întrebuințat și în St. Unite ale Americei de circa 95% din totalitatea întreprinderilor.

Societăţile de telefoane l'au adoptat deasemenea ca fiind foarte practic şi uşor de calculat. Astfel, atunci când obiectul nu mai este utilizabil, costul lui în conturi a fost redus la zero.

Sunt oarecare dificultăţi de aplicare atunci când se întâmplă modificări technice de instalaţiuni, înainte de completa amortizare, sau schimbări în puterea de achiziţie a monetei; dar se pot lesne înlătura. Schimbările instalaţiunilor pot să dea loc sau la o amortizare dintr'o dată a restului, dacă beneficiile permit, sau la o adăugire a restului de amortizat al vechei instalaţii la preţul de cost al nouei instalaţii. In cazul fluctuaţiunilor valutare se poate recurge la numere indice.

D-l Dr. *Joseph J. Klein, Ph. D., C. P. A., LL. B., New York, despre «Deprecierea faţă de impozitul federal pe venit»*.

Autorul limitează chestiunea amortizărilor numai la coordonarea ei cu cerinţele legei federale referitoare la impozitul pe venit.

Legea federală prevede impozitul pe venitul net, astfel în legea dela 1909 se spunea: se vor deduce din beneficiu toate pagubele reale suferite, inclusiv o amortizare rezonabilă pentru deprecierea investiţiunilor.

In legea din 1913 se explica astfel: o amortizare rezonabilă pentru epuizarea, uzura sau deteriorarea investiţiunilor prin faptul *întrebuinţărei lor în interesul întreprinderei.* Redacţiunea s'a menţinut la fel şi în legile din 1916, 1917, 1918, 1921, 1924 şi 1926, ultima lege a mai adăugat şi o scădere rezonabilă pentru învechire (demodare).

Legea din 1928, cea mai recentă în ce priveşte impunerea veniturilor federale, diferă de celelalte prin faptul că introduce termenul depreciere. Factori care sunt luaţi în consideraţie în determinarea deprecierei se enumeră: a) epuizare; b) uzaj şi deterioare; c) învechire.

Deşi legea nu spune nimica în ce priveşte înregistrarea amortismentelor, departamentul finanţelor St. Unite a ţinut să precizeze, că nici un amortisment pentru depreciere sau învechire nu se poate scădea din beneficiul impozabil, dacă nu a fost înregistrat în registrele contribuabilului în regulă, potrivit principiilor contabilităţei.

D-l William Plender, Bt., G. B. E., LL. D., F. C. A., din Londra despre «Amortismente din punct de vedere al capitalistului care face investiţiuni în efecte».

Autorul face o deosebire între capitalistul care investeşte fonduri în efecte şi speculatorul de efecte. Cel care investeşte fonduri, are în vedere valoarea acţiunei prin activul ce'l reprezintă şi posibilitatea de a se spori capitalul, deşi nu rămâne indiferent faţă de dividend. Deaceea el vede cu ochii buni formarea fondului de amortisment, fie chiar că ar conţine rezerve ascunse.

D-l John R. Wildman, C. P. A., New York, despre «Deprecieri şi Amortismente determinate prin expertiză».

Expertizele în materie de amortismente însemnează un studiu sistematic al cantităţei, calităţei, costului şi condiţiunilor în care se află diferitele părţi ale inventarului şi a utilităţei lor ca un total din care se stabileşte o valoare pe baza preţurilor curente.

Valoare expertizată, pentru scopul discuţiunilor angajate în jurul acestei chestiuni, însemnează costul de reproducere, mai puţin deprecierea până în acel moment. Prin urmare prin expertiză se stabileşte valoarea reală, fie că este mai mare sau mai mică decât preţul de cost; se ţine seamă prin urmare de fluctuaţiunile valutare, sau mai bine zis de puterea de cumpărare a unităţei monetare.

Acest sistem prezintă mari avantagii pentru împrumuturi de bani, vânzări, asigurări, consolidări, fuzionări, etc..

D-l Dr. Werner Grull, din München, despre «Deprecieri şi Amortismente foţă de reorganizarea industriei după rösboiu».

Autorul tratează diminuările de valori provocate în mod excepţional şi extraordinar, nu în legătură propriu zis cu uzajul, ci mai mult în legătură cu procesul de raţionalizare în industrie.

Raţionalizarea poate fi îndreptată fie la structura întreprinderei (ca instalaţiuni şi maşini), fie în direcţiunea procedurei muncei şi în fine o raţionalizare a utilizărei materialelor.

In ce măsură raţionalizarea influenţează condiţiunile valorilor, este o întrebare greu de rezolvat. In general valoarea unui obiect depinde de scopul pentru care este destinat.

Prin schimbarea procedeelor de lucru, un număr foarte

mare de instalaţiuni şi accesori devin inutile şi trebuesc amortizate cât mai curând, sau mai bine zis, suma respectivă trebue considerată ca reprezentând *un adaus la costul noilor investiţiuni.*

Autorul se mai întreabă dacă ar fi necesar să se facă oarecare *amortizări pe motiv că nu se face raţionalizarea.* La această întrebare răspunde afirmativ, fără rezervă, pentrucă o întreprindere care a rămas înapoi, nu mai poate conta pe întreaga valoare a inventarului său şi va trebui la un moment dat să facă o amortizare totală a întreprinderei In ce măsură trebue să se facă amortizările, aceasta rămâne la apreciere şi la posibilitate.

D-l Prof. Dr. W. J. Polak, despre «Teoriile Amortizărilor».

Ein guter Mensch in seinem dunklen Drange
Ist sich des rechten Weges wohl bewusst.
Goethe

Când cineva cumpără un obiect pentru a-l revinde are întotdeauna în vedere preţul cu care l'ar putea *vinde.*

Când cumpără o maşină sau face o instalaţiune, se gândeşte la *serviciile* pe care i le-ar putea aduce şi deci venitul ce şi-l poate creia prin ajutorul lor.

Autorul întrebuinţează numeroase formule şi tabele grafice, sistematic alcătuite, spre a dovedi că deprecierea teoretică este departe de deprecierea reală, pentrucă deprecierea nu aşteaptă numărul anilor pentru a deveni inutilizabil prin deteriorare, ea intervine mai înainte, prin perfecţionarea mijloacelor de lucru. Dar amortismentul mai este încă şi sub influenţa inflaţiunei monetare, sau a pierderei din puterea de achiziţie a monetei.

D-l Carl G. Jensen, Pittsburg, despre «Amortismente faţă de costul producţiunei».

Costul se consideră totalul valorei monetare a materialelor şi serviciilor consumate în producerea unui articol, unui produs, sau unui serviciu. In definiţia de mai sus se cuprinde şi amortismentul ca element al costului, pentrucă uzuiul şi pierderea din valoare (fie prin uz sau altă cauză) a investiţiunilor, reprezintă un consum de material.

Că deprecierea şi învechirea normală sunt elemente ale costului s'a admis în mod general de Curţi şi Tribunale, de

comisiile guvernamentale, de experţii contabili, de inginerii şi de oamenii de afaceri. Nu este o regulă fixată asupra căreia să se fi căzut de acord cu privire la metoda şi quantumul cu care urmează a se debita cu amortismentul cuvenit costul produsului.

D-l Woodburn Kirby, F. C. A., London, în chestiunea *«Principiilor de Evaluare»* scrie despre *„Trecerea în inventar a diferitelor posturi de activ, având în vedere preţurile de după războiu şi problemele schimbului şi valutei".*

Contabilitatea se poate spune că-şi are începuturile odată cu zorii civilizaţiei. La Caldeeni, cu 2000 de ani înainte de Christos, într'un oraş înfloritor, era o torcătorie care ţinea socoteală de cantităţile de lână date femeilor, de produsul adus şi de ceeace se afla în depozit. Autorul relevă începuturile contabilităţei în Europa dela 1211 după Christos încoace, spunând că în toate timpurile chestiunea înscrierei şi evalnărei diferitelor părţi din activ a fost una din cele mai însemnate. După războiu însă, s'au ivit probleme noui şi de proporţii foarte însemnate din cauza chestiunilor valutare. In general s'a pus întrebarea: se face evaluarea activului pe bază de aur? sau de valută stabilizată? şi atunci fondurile de reînoire trebuiau puse pe acciaş bază. Este interesant de relevat că în Franţa, autorităţile fiscale nu au pus nici un fel de impozit asupra surplusului de evaluarea activului cu ocazia stabilizărei, iar în ce priveşte minusul, s'a dat voe a se scădea din beneficii până la procentul normal asupra preţului de cost original. In Germania au fost prevăzute anumite cote de evaluare pentru scopuri fiscale până la 1919, după această dată s'au luat fel de fel de măsuri, care deveneau inaplicabile mai înainte de a intra în vigoare, astfel încât a fost un haos, care a devenit aproape complet între 1922—1924, când s'a introdus obligativitatea reevaluărei posturilor din bilanţ pe bază de aur.

Nu în toate ţările însă s'au luat măsuri prin lege pentru evaluarea posturilor din bilanţ şi acolo incumbă expertului contabil datoria să rezolve problema print'un *spirit de încredere şi securitate.*

In acest scop autorul emană ideia de a se creia o ligă mondială a experţilor contabili, care să trateze chestiunile de *diplomaţie comercială,* întocmai cum Liga Naţiunilor tratează chestiunile de diplomaţie politică.

Dr. F. Schmidt, Profesor la Universitatea din Frankfurt pe Main, despre «*Evaluarea imobilizărilor în bilanț*».

Chestiunea evaluărilor constitue una din problemele fundamentale în contabilitate, de aceea trebue tratată într'un mod profund.

Toate situațiunile posibile trebuesc înfățișate și din examinarea lor trebuesc trase principiile de evaluare, în cazul nostru a *imobilizărilor* (capitaluri fixe).

Nu trebue să uităm că orice bun are scopul de a răspunde unei necesități. Unele bunuri și servicii sunt menite unei imediate consumațiuni; altele, cum sunt capitalurile fixe învestite într'o întreprindere, sunt folosite timp mai îndelungat și valoarea lor trece, prin depreciere și folosință, în produsele realizate.

Modalitățile de evaluare sunt mai multe:

Prețul zilei, care poate fi la rândul lui împărțit în trei:

a) Prețul de refacere în ziua bilanțului;

b) Prețul de cost la data cumpărării și;

c) Prețul cu care s'ar putea vinde.

Valoarea comună, care este determinată de prețul ce ar fi să se plătească la o cumpărare pe piață de un cumpărător în transacțiuni regulate, având în vedere natura articolului și considerând toate împrejurările care pot influența prețul și, în cazul unor bunuri care aduc venit, veniturile lor. Nu se vor avea în vedere împrejurări extraordinare sau influențe personale asupra prețurilor pieței, care nu ar fi de curată.

Valoarea de reorganizare, care ar fi aceea a unei reorganizări indicată de împrejurări, când capitalul lucrativ nu mai este suficient ca să dea beneficii și o modificare pe alte baze mai profitabile se impune.

Valoarea de lichidare ar fi aceea care s'ar putea obține la o desfacere totală a întreprinderei.

Bine înțeles că modalitatea de evaluare are întotdeauna consecințe mari asupra profitului sau pagubei.

Dr. W. Voss, Leipzig, despre «*Evaluarea activului în ce privește capitalul fix*».

Problema evaluărilor este de o importanță capitală atât pentru expert cât și pentru administrator. Problema nu este nouă: ea s'a ivit de când au început să se facă pri

mele bilanțuri. Dar a devenit mai acută de când s'a impus legal obligația încheierei bilanțurilor și mai ales față cu fluctuațiunile valutare și legile fiscale.

Încheierea unui bilanț clar și cât se poate mai aproape de realitate este și astăzi încă nucleul științei administrării întreprinderilor și de fapt *problema evaluărilor este baza tuturor teoriilor pentru încheierea bilanțului.*

Autorul comentează prescripțiunile codului comercial german cu privire la evaluări (art. 40 și 261 fiind încă în vigoare) conchizând că ori câte principii s'ar fixa, rămâne *totuși la aprecierea contabilului și conducătorului întreprinderei să cumpănească astfel evaluările, încât să evite arbitrariul și să prezinte un bilanț sănătos.*

Prof. Pietro Bottini, Milano, despre «*Principii de închiderea bilanțului*».

Autorul se ocupă mai întâiu cu chestiunea evaluărilor, începând cu evaluarea capitalului fix și apoi a celorlalte elemente de activ, arătând dificultățile survenite din cauza fluctuațiunilor valutare și necesitatea de multe ori de a proceda la o reevaluare fundamentală «ex-novo» și la o verificare generală, care ar duce la stabilirea, pentru fiecare fel de activitate, a unui aranjament, pentruca evaluarea inventarului să se facă cu prețurile în momentul încheierei și în moneta stabilizată, având în vedere starea de uzură în care se află.

Tratează apoi chestiunea bilanțului tip, fiind de părere să se stabilească pe cât posibil o schemă uniformă pentru diferitele ramuri de întreprinderi.

In fine se ocupă de problema plus-valutei la mărfuri și ideia întrebuințărei ei la plata dividendelor, contra cărcia opune considerațiunea că la baza *distribuirei profitului trebue să stea concepția generală a profitului realizat efectiv.*

In conclazie formulează ca principiu general că la evaluări nu trebue să fim conduși de valoarea exactă, chiar în momentul încheierei bilanțului, dar mai trebue să se ia în considerație complexul situației afacerilor, în așa fel, încât să se stabilească cea mai bună bază pentru desvoltarea întreprinderei în viitor, care poate fi în avantajul nu numai al întreprinderei, dar și a celor care o administrează și al proprietarului (fie un individ, fie masa acționarilor), toate

acestea puse în legătură cu interesele generale economice ale Statului în care întreprinderea își desvoltă activitatea.

D-l Jaroslav Fukatko, Praga, despre «*Controlul Inventarului*».

Colegul nostru ceho-slovac examinează chestiunea controlului inventarului pentru scopul stabilirei bilanțului. Una din părțile dificile ale acestui control este verificarea inventarului, materialului brut, semi-fabricat și fabricat, pentrucă tocmai din acestea rezultă beneficiul în industrie. Cercetarea aceasta trebue făcută în așa fel încât să-și îndeplinească cu succes scopul, să *fie sistematică, independentă și în afară de orice critică*. Ea depinde foarte mult de calificarea personală a celui ce o face. Acel ce o face trebue să aibă profunde cunoștințe de contabilitate și de technica întreprinderilor.

Următoarele puncte urmează să se aibă în vedere:

1. Examinarea cantității mărfurilor;
2. » calității și condițiunilor;
3. » dreptului de proprietate asupra lor.
4. » procedărei contabile la stabilirea inventarului;
5. » evalnărilor și
6. » posibilităților de adaptarea mărfurilor la scopul întreprinderei și perspectivei de desfacere.

Tratează pe rând pe fiecare din punctele de mai sus, în legătură cu prevederile codului de comerț și legile fiscale.

Maurice E. Peloubet C. P. A., New York, despre «*Evaluarea stocului de mărfuri și materiale cu prețuri fixe*».

Autorul pleacă dela considerația filosofică, că întocmai ca o apă pe gârlă, tot așa curge și stocul de mărfuri și materiale într'o întreprindere. Evaluarea lor la un moment dat, trebue deci făcută nu oprind cursul lor, sau considerând momentul când toate se vor scurge prin lichidare. Trebue să se aibă în vedere că, deși diversele posturi ale acestui activ se modifică ziluic, volumul lor total rămâne întru câtva constant și nu poate fi redus fără o lichidare parțială, sau o modificare a politicei de credit, în ce privește condițiunile de livrare.

Această *natură permanentă a activului constând din mărfuri și materiale* nu este în general destul de bine apreciată, cu toate că până la un punct oarecare se vorbește de capitalul rulant.

F. H. Hurdman, C. P. A., New York City, despre «*Problema primelor de emisiune la acțiuni și întrebuințarea lor pentru plata dividendelor*».

Primul președinte al Curței de Casație și Justiție, Marshall, a definit astfel o societate: «O ființă artificială invizibilă, intangibilă și care există numai din punct de vedere legal. Fiind astfel o creațiune a legei, are numai acele însușiri pe care caracterul creațiunei i le conferă, fie în mod expres, fie incidental ca aparținând existenței sale».

Societatea este o entitate distinctă și separată de acționari. Acționarii au un drept asupra beneficiului societății. Ei furnizează capitalul prin care societatea poate să fie pusă în măsură de a dobândi oarecare proprietăți. Dar acționarii nu au drept asupra oricăruia din bunurile societății.

Este din punct de vedere economic nesănătos să distribui dividende din capital, afară de cazul unei lichidări. Primele, deși sunt vărsate odată cu valoarea acțiunei, nu se consideră drept capital, ci de regulă se trec la fondul de rezervă. Distribuirea dividendului se face din principiu din produsul net rezultat din activitatea întreprinderei. Directorii unei întreprinderi, prin urmare, nu pot fi îndreptățiți să distribue ca dividend surplusul încasat, la emisiunea acțiunilor, de oarece el reprezintă parte din corpul principal, care este capitalul. Surplusul care rezultă din reevaluarea activului constitue o formă de câștig net, care nu este de fapt nici capital, nici rezervă. Dacă ne menținem la principiul că, câștigul net consistă din profitul rezultat dintr'o transacțiune, în care s'a trecut titlul de proprietate de la vânzător la cumpărător, atunci simpla înregistrare a unei diferențe de valoare nu creiază un surplus realizat și de aceea trebue înregistrat la un cont «Surplus rezultat din reevaluarea activului».

Autorul recomandă expertului contabil, să nu se depărteze dela legile sănătoase economice, fără o justificare absolut irefutabilă și lucrarea sa să fie astfel exprimată, că niciodată să nu inducă publicul în eroare.

C. Hewetson Nelson, J. P., F. S. A. A., Liverpool despre «*Indatoririle expertului contabil față de presă și public*».

Prin certificarea pe care expertul contabil «accountant» o dă unui bilanț, el își ia oarecum față de marele public o grea obligațiune morală, în ce privește realitățile exprimate de cifrele bilanțului.

Secolul al 19-lea a produs societatea anonimă, în care acționarii au răspundere limitată, iar secolul al 20-lea a desvoltat-o. Noui orientări și noui idei s'au ivit pentru o mai bună conducere a întreprinderilor financiare, comerciale și industriale. Noui forme de întreprinderi s'au creiat; astfel: Societățile de Investițiuni «Investment Trust Company», societățile de capitaliști «Holding Company» și casele de emisiuni «Issuing House». Toate aceste întreprinderi mari și mici depind de încrederea ce o dobândesc în marile cercuri financiare și această *încredere este justificată*, — o spune autorul fără ezitare — în mare parte *prin influența și lucrările profesioniștilor contabilității*.

Întreprinderile pline de succes se bazează pe:

1. Considerațiunea faptelor; 2. O estimare a realizărilor din trecut și a posibilităților de desvoltare în viitor; 3. O bună conducere; 4. Simțul siguranței exprimat prin cifrele contabile.

Autorul analizează pe fiecare în parte și arată prescripțiunile legei societăților din 1928 cu privire la ținerea registrelor, la încheerea bilanțului și la verificarea lor.

Expertul contabil trebue să ia seama ca prescripțiunile legii să fie bine observate și aplicate într'un spirit de înaltă cunoaștere a profesiunei, spre a fi la adăpost de orice critică a presei sau a publicului.

Prof. Roy B. Kester, Columbia University, New York City despre «*Standardizarea bilanțelor*».

D-sa include în această chestiune tipizarea nu numai a bilanțelor, dar și a contului de profit și pierdere.

Standardizarea este de dată recentă în afacerile financiare. Astfel de curând o Bancă din New York a publicat o broșură în care caută să propună un mod uniform de a se întocmi capitalul propriu al unei Bănci. Până acolo — spune autorul — ar fi de dorit să se ajungă la o *terminologie uniformă în alcătuirea bilanțelor și conturilor de profit și pierdere*, astfel ca să se poată lucra statistice ușor comparabile. Dar pe lângă aceasta, mai este nevoe de:

1. O standardizare în ce privește forma lor și clasificarea conturilor;
2. O standardizare în ce privește evaluările;
3. » » » » » procedura de verificare.

D-sa arată apoi motivele care justifică pe fiecare din acestea, modalitatea de aplicare și foloasele ce ar decurge din aplicarea lor.

In schema de bilanț ce propune se relevă așezarea posturilor din *activ după lichiditatea lor, iar din pasiv după gradul de exigibilitate, terminând cu capitalul. fondurile de rezervă și beneficiul realizat.* In schema contului de profit și pierdere insistă în a se arăta *beneficiul brut și cheltuelile de producțiune, pe lângă cele de administrație.*

Relevăm că acest mod de a vedea l'am propovăduit și noi prin lucrările despre Bilanțul Tip și în desbaterile congreselor naționale și internaționale de contabilitate.

N. Shimono, Prof. onorar de contabilitate la Universitatea de comerț din Tokio, despre «*Natura și forma bilanțului*».

Autorul afirmă, după 40 ani de profesorat, că bilanțul este o situație de sumele primite și plătite, arătând de unde au provenit banii și pe ce s'au dus! Apoi că în bilanț se trec valorile cu prețul de cost și în alt registru, numit inventar, se trec cu valoarea lor de azi, arătându-se și data când au fost achiziționate și valoarea de cost, iar diferența între valoarea de cost și cea prezentă constitue profitul sau paguba? Deși nerealizată — adaugă — se va înregistra la «contul profit și pierdere de estimație», iar ca contra-post se va trece la «contul de plus-valoare sau subvaloare la activ», pentru ca bilanțul să corespundă cu inventarul?

Mai spune între altele că cumpărarea unei fabrici sau a unei mașini este o cheltuială..... și că bilanțul nu este o expunere a (activului și pasivului) averei și datoriilor, cum din eroare se privește de unii, mai ales în America, — ci o listă de soldurile conturilor din maestru, cu real și nominal, astfel ca sumele din debit să fie egale cu cele din credit! In fine, că o asigurare plătită, sau un scont încasat, constitue — chiar dacă nu sunt ajunse la scadență, — o pa-

gubă sau un profit definitiv, pentru că nu se mai poate reîncasa sau rambursa? Nu admite deci «reescont», sau «cheltuieli avansate».

După cât afirmă, contabilitatea a fost introdusă în Japonia cu 60 ani mai înainte, de un englez, funcționar de Stat, care a predat și cursuri de contabilitate bancară și de un japonez, care a venit cu această artă din America și a fundat o universitate particulară.

Dat fiind că în țara noastră orice absolvent de școală superioară de comerț știe ce este un bilanț și cunoaște regulile contabile pentru încheierea lui, ne arată superioritatea învățământului comercial la noi.

William Cash, P. C. A., London despre «*Bilanțuri consolidate*».

Se ocupă de bilanțul unei «Holding Company» și de responsabilitatea expertului contabil.

Autorul tratează bilanțul din punct de vedere legal și al asigurinței de a putea fi citit în publicații.

Unii contabili sunt de părere că se poate publica un bilanț combinat al Societății deținătoare «Holding» pentru toate societățile subsidiare; dar din punct de vedere legal nu este admisibil.

In legea societăților din 1929, se specifică clar, că o societate subsidiară este considerată aceia din al cărei capital în acțiuni, cel puțin 50% este deținut de Soc. «Holding», iar aceasta are putere a numi majoritatea directorilor (membrilor din Consiliul de Ad-strație).

Soc. «Holding» poate concentra în bilanțul său într'o singură cifră beneficiul dela mai multe societăți subsidiare, și capitalul în acțiuni și fondurile de rezervă, celalt activ și pasiv trebue neapărat să se arate separat în bilanț.

In tot cazul bilanțele societăților subsidiare trebuesc fiecare în parte verificate de un expert contabil și certificate de un censor.

Walter A. Staub, C. P. A., New York City despre «*Bilanțuri consolidate*»,

Autorul arată că, în urma numeroaselor concentrări de întreprinderi, care începute în a doua decadă a secolului al 19-lea, au urmat tot mai frequente în cursul secolului

prezent, chestiunea bilanțului concentrat se pune cu mai multă tărie.

De regulă, Federal Reserve Bank din New York cere clienților săi de scont să producă bilanțuri separate, atât pentru societățile subsidiare sau afiliate, cât și pentru Soc. „parent".

Fiecare caz în parte este studiat și exemplificat.

George O. May, New York City despre „*Influențe externe asupra practicei contabilității*".

Autorul limitează cercetările la St.-Unite și la contabilitatea afacerilor comerciale, fără a se ocupa de contabilitatea publică.

Intre influențele externe consideră diferitele legi și regulamente, dispoziții fiscale, schimbări în forma sau distribuirea proprietății capitalului întreprinderilor, schimbări radicale în nivelul prețurilor și altele de care contabilul trebue să ție seamă.

Primele dispoziții legale în ce privește ținerea contabilității la serviciile publice și la societăți în St.-Unite datează de la începutul secolului prezent. Una din acestea de ex. este aceea de a evalua activul la valoarea actuală *într'un mod conștiincios* «fair present value».

Analizează apoi celelalte cauze externe și conchide că dispozițiile legale sunt foarte necomplete, încât nu rămâne altceva decât ca contabilul să se conducă de principii sănătoase, fiind conștient de responsabilitatea sa, astfel că acum mai mult de cât ori când valoarea profesională constă în mare parte în valoarea caracterului.

Karl Marcus din München, despre «*Responsabilitatea Expertului Contabil pentru Inventar*».

Această chestiune s'a mai discutat și la congresul anterior de la Amsterdam din 1926, dând loc la valoroase referate și ample discuțiuni. Autorul se rezumă în referatul său la responsabilitatea expertului contabil pentru conținutul inventarului. Legiuitorul german fixează oarecari reguli în ce privește epoca și felul încheerei unui inventar, cuprinse în *codul de comerț de la 1887*, reînoit complet la 1897 și în codul civil din 1900. Analizează concepțiunea legală și contabilă a inventarului, explicând înțelesul celor două cuvinte „inventur" — lucrările din timpul inventarului și „inventar" — inventarul însuș.

Conform art. 186, 192 şi 193 din codul comercial membrii consiliului de administraţie ai unei societăţi anonime, trebue să cerceteze bine toate împrejurările care privesc situaţia întreprinderei, când este vorba de a se încheia inventarul. Asupra încheerei inventarului unul sau mai mulţi experţi contabili fac un raport în interesul public, nu ca funcţionari ai societăţei, ci ca reprezentanţi ai marelui public. Expertul contabil trebue să examineze inventarul în amănunt, cercetând calitatea, cantitatea şi valoarea fiecărei părţi de activ. De sigur că nu se va măsura fiecare metru de stofă sau chilogram de cărbuni, dar se va asigura pe cât posibil de existenţa activului. In ce priveşte preţurile, rolul său este mai precis şi răspunderea sa pentru o evaluare regulată este cu mult mai mare.

Legalmente, expertul contabil este responsabil de regulata îndeplinire a funcţiunei sale, el poate fi ţinut să răspundă pentru erorile întâmplate şi pe care ar fi trebuit să le descopere, sau să le evite, printr'o îngrijită executare a lucrărei sale. El este ţinut să lucreze cu aceiaşi grijă cu care un negustor prudent şi rezonabil îşi conduce întreprinderea sa „mit der Sorgfalt eines ordentlichen Kaufmanns".

Charles B. Couchman, C. P. A. New York City despre *„Responsabilitatea Expertului Contabil pentru Inventar»*.

Autorul insistă asupra responsabilităţei expertului contabil, mai ales în ce priveşte evaluarea inventarului, deşi nici un text nu există care să precizeze răspunderea lui şi limitele până unde au să se întindă cercetările lui.

D-sa încheie că această răspundere nu poate fi justificată decât de cunoştinţele, experienţa şi abilitatea sa.

C. Oliver Wellington, C. P. A., Boston despre „Responsabilitatea Expertului Contabil pentru Inventar".

In St.-Unite ale Americei, în ultimii doui ani, nici o chestiune contabilă nu a preocupat atât de mult atenţiunea, atât în literatură, cât şi în reuniunile profesionale, ca chestiunea responsabilităţei în verificarea inventarului.

Această chestiune nu este de natură academică, ci are legătură strânsă cu viaţa practică a expertului contabil, fie el public, fie particular.

Autorul analizează lucrările antemergătoare cât şi acelea de stabilirea definitivă a inventarului, explicând importanţa unui plan de lucru, efectuarea lucrărilor în zina inventarului, cât şi a lucrărilor ulterioare pentru ajustarea tuturor cifrelor pe data încheierei inventarului. In fine controlul ce urmează să se facă cu arătările registrelor. D-sa face următoarea schemă în ce priveşte răspunderea expertului contabil:

Imprejurări	*Gradul de răspundere al expertului*
1) Inventarul făcut de client şi folosit fără a fi verificat	nulă
2) Inventarul făcut şi evaluat de client dar certificat de expert.	limitată
3) Inventarul făcut de sau supravegheat de expert.	deplină

Ca încheere îşi exprimă părerea că, dacă dorim ca această profesiune să continue a prospera, trebue să facem ca ea să răspundă cât mai larg necesităţilor şi să ofere *servicii de calitate din ce în ce mai superioară.*

C. R. Stevenson, New York City, despre *„Socotirea preţului de cost : rolul şi influenţa în industria modernă"*.

Autorul face istoricul metodelor de calcularea preţului de cost, ajungând la faza actuală a preţului de *cost standard*, care a înlocuit preţul zilei sau preţul real de cost, realizând o economie mare de timp şi de efort şi în acelaş timp o uşurinţă în a controla întreprinderea. Explică apoi ce este preţul de cost standard şi anume costul produsului în condiţinni normale de lucru şi pe baza de ceeace trebuea să coste cu salariile mijlocii şi preţurile medii ale materialelor împreună cu vechiul procent mediu al cheltuielilor generale, aplicat fie la costul de mai sus, fie pe baza unor cote zilnice, sau pe oră, sau un procent din costul direct al muncei.

Astfel ţiind, preţurile de vânzare se stabilesc pe baza unei cifre la cât ar trebui să se ridice preţul de cost, iar nu pe baza cifrei cât într'adevăr a costat. Prin urmare calcularea preţului de cost în industria modernă are mai ales scopul de a înlesni controlul şi are o influenţă foarte largă.

Enumeră apoi influenţele pe care le poate avea în di-

fer te cazuri modul de mai sus de a se calcula prețul de cost.

Prețul de cost și alte date statistice adunate în mod inteligent, folosite cu religiozitate și interpretate în acțiunea lor de conducrare a devenit baza stimulentului care a influențat și influențează industria americană.

Rag. *Amilcare Zanotti* și rag. *Emilio Colombo*, Milano despre *„Costul Producțiunei"*.

Cunoașterea prețului de cost este o îndatorire primordială a industriașului și neglijența în culegerea acestor date constitue o mare greșală în conducerea unei industrii: putând fi fatală nu numai intereselor lui propri, dar și intereselor celor de al treilea și economici naționale în general.

Industriașul trebue să fie incontinuu atent să nu vândă sub cost și să studieze toate mijloacele de îmbunătățirea produsului și diminuarea prețului de cost. Mulți se sperie de procedura birocratică și de cheltuiala cea mare necesitată de calcularea prețului de cost. Acestora—zice autorul — nu li se poate da decât o soluție: *să fie înlăturați de a mai conduce orice industrie sau întreprindere comercială.*

Autorii analizează apoi elementele fundamentale ale prețului de cost: materia primă, munca și cheltuelile generale.

In concluzie autorii sunt de părere să se introducă în contabilitate calcularea prețului de cost, pentruca întreprinderea să-și poată da seama de situația economică în orice moment, precum și de profitul și paguba pe o anumită perioadă de timp.

Prof. William Annan. M. A., C. A., F. C. W. A., profesor de contabilitate dela Universitatea din Edimburgh despre *„Calcularea prețului de cost din punct de vedere profesional al expertului contabil"*.

Specializarea în calcularea prețului de cost se privește în Anglia ca un rezultat al marelui războiu. Desigur că a existat în Anglia obiceiul de a se calcula amănunțit prețul de cost, ca și aiurea de altfel, se poate spune chiar că datează din moment ce a început să se folosească moneda în comerț; dar înaintea războiului mondial calculul prețului de cost ficea parte din rutina obișnuită a afacerilor. Concurența ivită după marele războiu a evidențiat *necesitatea unui sistem științific de a se calcula prețul de cost.*

Prin noua lege a Societăților din 1929 s'a pus o penalitate asupra societăților anonime care nu țin anumite registre; aceasta spre a proteja pe acționari.

Autorul se plânge de prea puțina preocupare a expertilor contabili englezi de a găsi formule științifice pentru calcularea prețului de cost și e de părere că s'ar putea adopta formula prețului de cost standard, care nu este tot una cu prețul de cost standardizat.

Multiplele cereri de specialiști în calcularea prețului de cost a făcut să se înființeze în ultimul timp în Anglia „Institutul experților contabili specializați în calcularea prețului de cost și ținerea contabilității industriale" al cărui scop este să dea la cerere informațiuni asupra calculului științific al prețului de cost și asupra fixării unui preț de vânzare profitabil. In timp de 10 ani de existență acest institut a dat rezultate excelente: el numără astăzi 700 membrii chemați în tot cuprinsul Marei Britanii de marile stabilimente industriale.

D. *John F. D. Rohrbach*. B. S. C., C. P. A., New York City despre *„Contabilitatea materialelor"*.

La prima înfățișare această latură a contabilității pare a fi foarte simplă fiindcă tratează primul element al prețului de cost; totuși aplicarea ei depinde de felul industriei. Prima lucrare este gruparea materialelor și clasarea lor în mod logic spre a înlesni controlul. Propune următoarea împărțire globală:

a) Material prim, care intră în mod obișnuit în fabricațiunea produsului;

b) Materiale secundare sau incidentale și

c) Materiale de întreținere precum ar fi mici reparațiuni la mașini sau materiale destinate la curățenie, ungerea mașinilor, etc.

Controlul începe dela sosirea materialelor și urmărește pe fiecare la înmagazinare, la eșirea lor și trecerea în fabricațiune, până la rezultatul fabricațiunei. Controlul nu se poate face în mod eficace dacă:

1. Nu există un *spațiu* propriu pentru păstrarea lor și

2. Dacă nu există un *om responsabil* de supravegherea și întrebuințarea lor.

Pentru toate fazele prin care trec materialele se întrebuinţează note de scădere şi rapoarte de evidenţă, care se trec fie în registre, fie pe fişe individuale. Sistemul fişelor găseşte o largă aplicare în depozitele mari de materiale.

In orice industrie sunt materiale care prin natura lor prezintă lipsuri de manipulare; pentru scăderea lor se adoptă procente, denumite „waste percentage", care depind dela caz la caz şi trebuesc stabilite în baza experienţei.

Prof. T. H. Sanders, din Boston, Director al „National Association of Cost Accountants" despre *„Contabilitatea muncilor"*.

Cele două laturi ale acestei probleme sunt;

1. Controlul listelor de plata salariilor şi controlul întrebuinţărei efective a lucrărilor făcute şi

2. Repartizarea sumelor cuvenite fiecărui produs. Dificultatea mare este justa repartiţie a muncilor plătite.

Autorul dă exemple şi formulare pentru repartiţia salariilor plătite întrebuinţate în marile case industriale americane şi relevă însemnătatea datelor statistice, care se pot aduna din listele de plata salariilor, indicând câteva şi anume:

a) Producţiunea în unităţi pe oră de lucru;

b) Producţiunea în unităţi pe fiecare dolar plătit ca salar;

c) Câştigul mediu al unui lucrător:

d) Numărul întârzierilor şi absenţelor la fiecare departament;

e) Producţia efectivă exprimată în puncte pe fiecare departament;

f) Costul muncilor exprimat în procente pe fiecare departament;

g) Proporţia între statele de salarii directe şi indirecte;

h) Procentul timpului plătit faţă de timpul întrebuinţat efectiv pentru lucrări;

j) Procentul timpului plătit dar nerepartizat la un anumit produs; ultimele două se referă la salariile directe plătite săptămânal.

Salariile sunt desigur în proporţie cu îndemânarea lucrătorului şi cu dificultatea de a'l înlocui. Socoteli separate se ţin în fabricile americane spre a evidenţia:

1. Sumele plătite agenţilor de plasare;

2. Anunţuri pentru găsirea lucrătorilor;

3. O parte din cheltuelile serviciului personalului (în

sensul că cu cât condiţiunile lucrului sunt de aşa natură încât să necesite dese schimbări, serviciul personalului necesită personal mai numeros);

4. Costul instrucţiunei care în unele cazuri se dă nouilor veniţi;

5. Surplusul de plată al lucrătorului pe timpul cât produsul este sub normal;

6. Diferenţa la supravegherea personalului în timpul lucrului, datorită nouilor lucrători care produc sub normal;

7. Diferenţa plăţii supraveghetorilor de echipe în timpul ce stau fără lucru, aşteptând angajarea nouilor lucrători;

8. Costul risipei datorit ajutoarelor neexperimentate.

Pentru a putea afla rezultatele este necesar să se noteze timpul standard al fiecărei lucrări şi timpul întrebuinţat de fiecare lucrător în efectuarea lucrului.

D. *Walter S. Gee*, Vice-President al „National Association of Cost Accountants" despre *„Contabilitatea cheltuelilor generale"*.

Cercetătorii chestiunilor comerciale sunt de acord în a atribui succesul prosperităţei întreprinderilor americane producţiunei în masă, care este susţinută prin sporirea puterei de cumpărare a publicului american prin salarii mai ridicate şi o expansiune continuă a cererilor clientelei. Deviza este: să scadă beneficiul la fiecare bucată dar să sporească incontinuu numărul bucăţilor vândute.

De aci necesitatea de a ţine o socoteală foarte exactă a preţului de cost, a cărui tendinţă este spre scădere. Fiecare scădere a preţului măreşte numărul cumpărătorilor.

Cheltuelile generale se repartizează pe departamente şi de acolo pe produse; în unele întreprinderi această repartiţie se face zilnic. Cheltuelile sunt împărţite în două grupe mari: fixe şi variabile; combinând cheltuelile fixe şi variabile ale fiecărui departament cu o previzinne a activităţei normale este posibil să se calculeze cheltuelile generale normale sau de bază. Aceste cheltueli vor fi încărcate la preţul de cost printr'un procent standard predeterminat pe departamente.

In America există o Asociaţiune a specialiştilor în calcularea preţului de cost „National Association of Cost Accountants" întiinţată în 1919 cu 52 membri şi care în 1929

numără 5200 membri. Ei au revista lor în care discută numai chestiuni referitoare la justa calculare a prețului de cost și care formează o arhivă foarte importantă de cercetat.

Mr. G. C. Harrison. Chicago, E. U. A., despre «*Principii fundamentale pentru standardizarea prețului de cost*».

Autorul este de părere că dela primele urme de contabilitate din timpul babilonienilor (cu 2600 ani înainte de era creștină), până în zilele noastre, două reforme principale au intervenit în ținerea contabilității și anume; introducerea sistemului în partidă dublă, acum vre-o 500 ani, preconizată de un călugăr italian și calculul prețului de cost în continuu la curent, preconizat în zilele noastre de un inginer american. Este curios, zice autorul, că nu contabilii au fost aceia cari au introdus noutățile, ci fiind prea conservativi, prea obișnuiți să privească mereu înapoi. Este natural că desvoltarea ulterioară se datorește contabililor consacrați. Cu ajutorul mașinilor, fișelor și a unui personal din ce în ce mai numeros s'a ajuns a se cunoaște până în cele mai mici amănunte compoziția prețului de cost și astfel a se prezenta întreprinzătorului situațiuni extrem de interesante.

Prețul de cost standard este așezat pe o bază teoretică, presupunând că se va obține rendementul normal al oamenilor și al mașinilor; el se calculează mai înainte și constitue un progres enorm față de sistemul respectiv bazat pe produsul obținut.

Calcularea prețului de cost standard are următoarele avantaje:

1. Relevă prezența defectuozităților care pot să fie evitate și a pierderilor inutile care diminuează beneficiul uzinelor;

2. Furnizează date privind prețul de fabricație, care permit serviciilor de vânzare să obție combinația volumului vânzărilor cu prețurile de vânzare, care să asigure beneficiile cele mai mari posibile în condițiunile momentului;

3. Reduc la minimum cheltuelile de contabilitate și calculul prețului real de cost, atât la uzină cât și la birou.

In congresul național al Asociațiunei experților contabili specialiști în calcularea prețului de cost, care a avut loc la Chicago în 1927, printr'o moțiune încheiată s'au sfătuit toate întreprinderile industriale și comerciale să-și stabilească prețul de cost standard, care reduce cheltuelile de producțiune și de distribuțiune.

D. *Eric A. Camman*, C. P. A., din New York despre «*Sistemele prețului de cost după metoda prețului de bază (Cost Standard)* Modalitatea stabilirei lui și condițiunile funcționărei lui.

Motivul care pledează în favoarea acestui sistem de a calcula prețurile de cost rezidă pe principii fundamentale atunci când învățămintele care se trag din elementele informative furnizate de aceste calcule sunt menite a fi folosite de direcțiunea întreprinderei.

Prețul de cost standard se fixează mai dinainte pe baza unei specificațiuni tip de prețuri pentru fiecare din elementele sale constitutive: a) materie primă, b) mână de lucru și c) cota parte din cheltuelile generale de fabricațiune. Atunci când datele teoretice pe care se bazează acest sistem reușesc să exprime noțiunea prețului perfect, expresiunea prețului standard este ideală; dar acest ideal, după cum e și natural, nu poate fi atins și ne mulțumim cu înlesnirea pe care ne-o dă prețul de cost standard ca unitate de măsură pentru un calcul comod al valorilor relative ce intră în prețul de cost.

Bine înțeles că ele trebuesc ajustate pe măsură ce se produc fluctuațiuni în prețul materialelor, mâinei de lucru și cheltuelilor generale de fabricațiune.

In calculul prețului de cost standard trebue să se aibă grijă de a se obține quantumul de produs prevăzut.

In această ordine de idei prețul de cost standard se adaptează la nevoile industriei moderne mai bine decât metodele care tind a obține prețuri de cost unitare sau de serie. Prețurile de cost vechi serveau mai mult pentru stabilirea datelor statistice în ce privește istoricul întreprinderei, dar nu aduceau nici cel mai slab concurs în soluționarea problemelor zilnice de control și de conducerea afacerilor.

Autorul arată apoi modalitățile de a se stabili prețurile pe această bază și condițiunile de funcționare ale acestui sistem.

D. *Horace G. Crockett*. New York City despre «*Metoda de prezentare și aplicare administrativă a prețurilor de cost*».

Sunt multe divergențe de opinii cu privire la baza de adoptat pentru calculul prețului de cost. Oricare ar fi felul industriei trebue mai întâiu să ne întrebăm cum se va face aplicația practică a prețurilor de cost, apoi care va fi metoda de prezentare a acestor date direcțiunei întreprinderei, pentru ca ea să aibă în mâini elementele necesare din care să-și dea seama de bunul mers al administrației.

Autorul analizează apoi fiecare din elementele prețului de cost și anume materiile, ocupându-se de aproape de resturi și materiale cu defect; apoi de mâna de lucru, calculând variațiunile care se produc între prețurile de cost standard, paralel cu variațiunile în plata salariilor și în fine, de cheltuelile generale, din care unele se pot schimba dela un moment la altul, neavând acea bază sigură de calcul ca la materiale și salarii.

In concluzie arată că mai nu există fabrică în St.-Unite care să nu fi adoptat astăzi calculul prețului de cost pe baza prețului standard, ele fiind mânuite cu mult folos de direcțiunea întreprinderei pentru conducerea afacerilor.

D. *Howard C. Greer*. Director of Accounting. Institute of American Meat Packers. Chicago despre «*Cheltuelile de desfacere și de vânzare : principii și scopuri*».

Lumea afacerilor din St.-Unite ale Americei se ocupă astăzi în mod deosebit de problema desfacerii produselor, revoluționând cu desăvârșire metodele care se practicau în această privință. Desigur cheltuelile de vânzare nu intră direct în calculul prețului de cost, totuși ele formează un element destul de important și dacă socotim drumul produsului până în mâna cumpărătorului, trebue să ținem seama de cheltuielile de vânzare care formează un adițional la prețul de cost și în tot cazul afectează beneficiul întreprinderei.

In cheltuelile de distribuție intră: manipularea produsului, înmagazinarea lui și predarea lui. Intr'un sens mai larg se cuprind aci și cheltuielile de lansarea produsului. Filiera cheltuielilor de vânzare începe din momentul când produsul a fost terminat și sfârșește atunci când după vânzare el a fost predat și prețul primit și depus în cassa întreprinderei sau la bancă. Astfel se disting 4 categorii de cheltuieli de desfacere și anume: 1. Stimularea cererei; 2. Obținerea comandelor: 3. Inmagazinarea, manipularea și predarea produsului și 4. Acordarea creditelor și încasarea prețului.

Urmează o analiză a fiecăreia dintre cele 4 categorii de cheltuieli specificate mai sus și încheie afirmând că în această direcție contabilitatea are un domeniu cu totul nou de studiu și de experimentare, având în vedere importanța pe care o reprezintă problema desfacerei pentru industria și comerțul unei țări.

D. *Frank L. Sweetser, New York*, fost Președinte al „National Association of Cost Accountants" despre „*Câteva considerațiuni asupra cheltuielilor de desfacere și vânzare*".

Problema cheltuielilor de desfacere nu a fost încă îndestul de cercetată afirmă autorul. S'au întâmplat cazuri când cheltuielile generale și celelalte elemente care intră în prețul de cost au fost foarte exact calculate, dar întreprinderea s'a ruinat din cauza lipsei de grije cu care cheltuelile de desfacere au fost repartizate. Chestiunea salariilor vânzătorilor și întregului aparat al vânzărei are un loc important în contabilizarea cheltuielilor de desfacere. Tot aci intră și comisioanele, remizele și bonificările acordate.

Urmărind cifrele, conducătorul întreprinderei poate să-și facă o ideie prețioasă de mersul afacerilor și o acțiune inteligentă poate să conducă la o sporire a beneficiului. Reducerea cheltuielilor de desfacere și vânzare este tot așa de importantă ca și reducerea cheltuielilor de producțiune.

D. *Charles A. Heiss*, Comptroller. „American Telephone and Telegraph Company" despre „*Sistemul bugetar al Societății de telefoane americane Bell Company*".

Intre mijloacele menite să ajute administrația unei mari întreprinderi, nici unul poate nu s'a dovedit a fi de o valoare mai mare decât metodele bine aplicate pentru un control bugetar permanent. Controlul bugetar înlesnește o supraveghere asupra activității diferitelor servicii ale întreprinderei și asigură desvoltarea lor coordonată.

Societatea de telefoane «American Bell Company» lucrează de 20 ani cu un control bugetar din ce în ce mai sistematizat pe măsură ce afacerile s'au desvoltat. La început bugetul se referă la gestiunea unui an, acum se face pe câte 5 ani cu anticipație.

Societatea Bell Company cuprinde pe American Telephone and Telegraph Company și 24 Asociațiuni de telefoane răspândite în tot cuprinsul St.-Unite. American Company menține un personal numeros din care o parte face numai studii pentru aplicațiuni noui de interes pentru desvoltarea industriei telefoanelor. Menirea principală a ei este să mențină o uniformitate și o cooperare între toate celelalte asociațiuni pentru a oferi un serviciu prompt întregei națiuni. In lucrările zilnice de altfel, fiecare companie asociată se conduce separat și este răspunzătoare de personalul său.

Bugetele se încheie de fiecare companie asociată; se revizuesc de American Company ca organ central și în lucrările mari se fac prevederi pe 5, 10 și chiar 20 ani.

Bugetele se fac după un formular dat dela centru, cu detalii pentru un an și cu prevederi în linii mari din ce în ce mai puțin detailate pentru anul al 2-lea, al 3-lea, al 4-lea și al 5-lea, pe baza experiențelor celor 4 ani precedenți.

Toate bugetele împreună cu al organizațiunei centrale se totalizează și formează «Bell System Budget». Astfel se folosește experiența căpătată în țara întreagă și se iau măsuri pentru desvoltarea normală a traficului telefoanelor pentru a pune la dispoziția publicului american un servicin de telefoane satisfăcător și cu un preț rezonabil.

D. *Seymour L. Andrew*. Șeful Statisticei American Telephone and Telegraph Company, despre *„Legătura între statistică și contabilitate în organizarea întreprinderei"*.

In ultimii ani în St.-Unite ale Americei se dă foarte multă atențiune legăturei ce trebue făcută între lucrările statistice și contabilitate, legătură care isvorăște mai ales din necesitatea crescândă de a da un aspect științific modern conducerei întreprinderilor. Cifrele contabile pot da foarte prețioase date statistice prelucrate fiind bine înțeles pentru acest scop.

Importanța statisticei s'a relevat mai ales de când în timpul din urmă organizarea și conducerea întreprinderilor a luat aspectul unei științe distincte. In lucrările statistice se deosebesc două părți: strângerea materialului și analiza și comentarea lui. In partea I-a are directă legătură cu contabilitatea, numai că acele date trebuesc sistematic clasificate și curățate de impurități, adică de cifre rezultate din storn ări.

Una din cerințele principale în lucrările statistice este aprecierea înrudirei faptelor și abilitatea de a alege acele date care au o însemnătate reală: în al doilea rând vine dibăcia de a prezenta datele într'un mod concis și cu efect. Prezentarea datelor poate fi făcută în forma unei dări de seamă cu text și cifre, sau tabele numai cu cifre, sau grafice, sau o combinație de text, tabele și grafice, care este cea mai de dorit depinzând de natura faptelor și materialului și de scopul urmărit. In ultimul timp metoda graficelor a luat o mare desvoltare. In toate cazurile ținta este de a aduce faptele cât mai ușor la cunoștința cititorului. Datele pot fi prezentate lunar, bilunar sau săptămânal pentru a evidenția caracteristicele sezonale ale mersului întreprinderei.

Prin mijlocul datelor statistice se poate studia starea economică, nu numai a întreprinderei, dar a afacerilor și a pieței în general: ele pot folosi la cercetări de ordin economic.

D. *Rag. Cav. Carlo Porzani*. Fascist Syndicate of Professional Accountants, Milano, despre *„Procedee de a stabili bugetul comercial"*.

Autorul citează mai multe lucrări care deși nu tratează direct acest subiect, totuși au o legătură cu el. Se ocupă mai întâiu de bugetul inițial la înființarea unei case de comerț sau stabiliment industrial, buget care trebue să prevadă totul «ex novo» începând dela local, instalații, aprovizionare, personal, până la procurarea fondurilor suficiente pentru a le pune pe toate în mișcare în scopul propus. Administratorul este astfel elementul regulator al întregului aparat, venind de multe ori în opoziție cu technicieni cari propun uneori metode inacceptabile. Un bun organizator de altfel nu trebue să caute a obține beneficii imediate în detrimentul viitorului.

Enumără apoi atribuțiunile technicianului care trebue să studieze: a) Proporțiunile cele mai convenabile în care întreprinderea poate funcționa în condițiuni cât mai economice posibile; b) Alegerea locului unde urmează să se instaleze întreprinderea, având de observat distanța de centrele de producția materialelor prime, abundența mânei de

lucru, procurarea forței motrice eftin și sigur și în sfârșit mijloace de comunicație cele mai favorabile; c) Alegerea aparatelor moderne și care pot fi exploatate în cele mai bune condițiuni de higienă și efort și așezarea lor astfel încât fazele lucrului să se poată desfășura repede și în cea mai perfectă ordine; d) Alegerea mașinilor care să execute lucrul perfect utilizând minimum de materiale prime și care să fie complet utilizate, să nu rămâe inactive din cauza insuficienței altora; e) Repartiția mânei de lucru, divizând diferitele faze ale lucrărei pentru a se obține lucrători specializați; f) Utilizarea mijloacelor de transport cele mai convenabile atât pentru cei cărora aparțin întreprinderea, cât și pentru cei din afară; g) în general tot ce are legătură cu partea technică industrială a întreprinderei.

Organizatorul trebue să studieze: a) Necesitatea de capital fix și circulant; b) Starea pieței, regiunurile vamale, expozițiile unde ar putea avea mai multă șansă de a găsi pe cumpărători, produsele care sunt cerute și a căror fabricație este cea mai remuneratoare față de concurență; c) Cea mai bună formă de dat întreprinderei pentru ca ea să poată atinge convenabil scopurile particulare și sociale, adică societate în nume colectiv, în comandită sau pe acțiuni; în acest din urmă caz dacă este locul a se emite acțiuni de prioritate; acțiuni de folosință, acțiuni de muncă, precum și dacă ar fi cazul să se apeleze și la emisiuni de obligațiuni; d) Proporțiunile de dat întreprinderei în raport nu numai cu disponibilitățile, dar și cu felul produselor; e) Și în general de *a adapta devizul technic la mijloacele disponibile* și de *a adapta producțiunea cererei*. Acest din urmă punct este desigur cea mai grea sarcină a administratorului.

Iu al doilea rând tratează bugetele de gestiune, care sunt mai ușor de stabilit de cât cele de organizare, având la bază o experiență. Aceste bugete capătă o importanță deosebită în caz de mărirea producțiunei, sau transformarea radicală a întreprinderei, sau de fuziune, sau de lichidare.

In partea finală se ocupă de controlul aplicărei bugetului, care poate fi: a) concomitent cu lucrările și b) ulterior lucrărilor. Controlul concomitent lucrărilor se poate exercita prin: 1) supravegherea organelor administrative;

2) *crearea intereselor opuse*; 3) întrebuințarea documentelor și aparatelor automatice și 4) ținerea de registre referitoare la buget și explică pe fiecare în parte.

Lucrarea colegului nostru Cav. Rag. Forzani prezintă deosebită importanță prin punctele esențiale pe care le atinge.

D-l *Paul M. Mazur*, Bancher din New York despre «*Politica de control financiar în legătură cu contabilitatea*».

Autorul în calitate de bancher vorbește din practica lucrurilor despre funcțiunile de control ale contabilității. Contabilitatea furnizează cifre de bază pentru statistici menite să controleze ceeace se petrece înăuntru întreprinderei, ceeace ar putea să se întâmple, ceeace poate să se întâmple și ceeace se va întâmpla. In general concepția este că lucrările contabilității sunt numai de domeniu istoric, dar tendința este de *a folosi cifrele contabile spre a prevedea cât mai mult viitorul*: este un interes foarte mare în industrie să se poată privi în viitor. Prin aceasta contabilitatea nu'și ese nici de cum din rolul său științific.

Ingeniozitatea cu care vânzarea a fost organizată în America a contribuit enorm la prosperitatea acelei națiuni. Târguri de desfacere au fost create și comenzile sistematice de o fabuloasă bogăție, au ținut fabricile în continuă activitate, dând loc la economii și la producțiuni în masă. Nu se poate contesta *rolul cifrelor contabile și datelor statistice* în menținerea acestei organizațiuni și unui control atent asupra continuității producțiunei și a riscurilor ce amenință precum: costul prea ridicat al producțiunei, exces de inventar, productivitatea scăzută și pierderi prin lipsa unei standardizări. De aci rezultă necesitatea de a organiza un control al posibilităților de desfacere, pe lângă controlul mecanic al fabricațiunei și al vânzărei; acest rol dinamic îl împlinește contabilitatea și astfel contabilul devine factor de conducere.

D-l Oscar F. Goddard, C. P. A., din Honolulu, Arhipelagul Hawaii, despre «Principii de contabilitate publică».

Cu cât contribuțiunile apasă asupra cetățenilor, cu atât aceștia sunt mai interesați la actele de administrație publică, ținând interesul fiecăruia ca, pentru fiecare dolar cheltuit, să se obție maximul de valoare pentru societate. Cea

ce ne interesează pe noi este funcționarea contabilității centrale, spre a putea controla aplicarea bugetului în general. Probabil, zice autorul, *nici o latură a contabilității nu a fost atât de neglijată ca contabilitatea publică.* Această stare se explică prin faptul că guvernanții nu au concurenți, ei au posturi înalte de toate categoriile, dar nu au oferit, în trecut cel puțin, posturi atractive pentru experți contabili de prima mână. In ultimii ani, însă, s'a produs o transformare și sentimentul public cere din ce în ce mai multă regulă în actele de guvern; Universitățile oferă cursuri care să prepare tineri pentru posturi înalte de administrație, toate acestea vor aduce un nivel mai înalt în acest câmp de activitate.

Statul este cel mai mare manipulator de fonduri, zice colegul nostru din Honolulu și principiul care trebue să ne ghideze este că fondurile adunate de la o clasă, sau un grup de oameni, să fie folosit pentru beneficiul acelui grup, sau scopului pentru care au fost adunate. Dar, cel puțin în această țară, de multe ori fondurile se întrebuințează în scopuri politice.

Autorul analizează și clasează diferitele fonduri pe care guvernanții le mânuesc și propune introducerea evidenței contabile pentru tot ce constitue un bun al statului, pe lângă contabilizarea fondurilor mânuite, dând indicațiuni pentru contabilizarea bugetului.

O bună contabilitate bugetară îndeplinește rolul unui barometru și dă posibilitatea factorilor răspunzători să determine cu anticipație dacă este nevoie de vre-o modificare a politicei, sau programului, pentru a echilibra socotelile unui exercițiu bugetar.

Opinia autorului este că la intervale regulate, periodice, socotelile guvernului trebue să fie cenzurate și supuse unei critici din partea unor experți contabili publici calificați, întocmai ca și la oricare întreprindere. Motivele ar fi următoarele: 1) să se asigure constiinciozitatea agenților fiscali ai guvernului; 2) Să se prezinte cifre controlate pentru diferite rapoarte și dări de seamă; 3) spre a înfiltra o nouă directivă și un entuziasm în activitatea profesiunei de expert contabil.

N. R. Colegul nostru din depărtata localitate izolată în

mijlocul Oceanului Pacific, ne dă o lumină foarte prețioasă în studiul său prezentat Congresului. Chestiunea contabilității publice și introducerea inventarului pentru averea Statului, urmărite de multă vreme și de experții noștri contabili, pare a se realiza mai de vreme, în izolatele insule nesocotite de noi.

D-l H. S. Hawthorne, C. A., Montreal, Canada, despre «Bugetul financiar al guvernului Dominion-ului Canadei».

Autorul arată constituția guvernului Canadei, care a introdus prin legea de la 1867 Parlamentul format din Senat și Camera Comunelor, deasupra căreia stă Regele Angliei, reprezentat prin guvernatorul general.

Caracteristic este că Ministerul Finanțelor are în fiecare provincie a Dominion-ului un oficiu care face funcție de bancă, atât pentru public, cât și pentru celelalte bănci. Prin acest oficiu se face emisiunea și retragerea bancnotelor, schimbul și retragerea titlurilor de rentă ale Dominion-ului și acordarea împrumuturilor, sub formă de scont sau gaj, băncilor din circumscripție, potrivit legei din 1914. Împrumuturile se acordă băncilor autorizate «Chartered», în bancnote ale Dominion-ului, pe următoarele valori: a) bonuri de tezaur, obligațiuni sau titluri de rentă ale Dominion-ului Canadei, sau ori cărei provincii din Canada, ale Marei Britanii, sau oricărei colonii britanice; b) valori de Stat ale guvernului St.-Unite; c) obligațiuni ale municipiilor din Canada; d) polițe garantate cu documente de încărcare de cereale sau alte mărfuri anume specificate; e) polițe trase pentru scopuri comerciale, industriale sau agricole și a căror valoare a fost întrebuințată sau va fi întrebuințată în aceste scopuri.

Ministerul Finanțelor are depline puteri să regulieze avansurile către bănci și condițiunile gajurilor, sau orice alte chestiuni privitoare la scont.

Autorul explică apoi organizația întregului aparat și folosirea cecului ca mijloc de plată pentru cheltuelile statului, precum și aparatul contabil necesar pentru înregistrarea și controlul întregei gestiuni. Un controlor general «Auditor General» este numit pe viață de guvernatorul general, care reprezintă pe Regele Angliei și toate primirile și plățile, cu actele respective, sunt examinate de persona-

lui ajutător al acestui controlor general. El face anual un raport către parlament, în care arată gestiunea fiecărui departament.

Pe lângă Ministerul de Finanțe funcționează un consiliu de experți, compus din nu mai puțin de 5 și nu mai mult de 5 persoane, cu îndatorirea de a raporta Ministeruhui de Finanțe și a face recomandările necesare pentru o cât mai bună administrație și un cât mai eficace control al gestiunei.

D-l Arthur Collins, F. S. A. A., Membru în Consiliul «Societății of Incorporated Accountants and Auditors» din Londra despre «Contabilitatea Municipală».

Cu toată tendința pentru a se reduce cheltuelile în administrațiunea locală, totuși pare că serviciile publice sunt din ce în ce mai costisitoare și conducerea locală în general criticată. Contabilitatea municipală are de scop să arate evidența bunei întrebuințări a banului public și să pue la îndămâna cârmuitorilor municipiului datele necesare pe baza cărora să facă o bună administrație în viitor.

Un bun sistem de contabilitate municipală trebue să ofere : a) controlul financiar ; b) socotelile în legătură cu bugetul ; c) o bază sigură de contabilizare a plăților făcute, sau angajamentelor contractate ; d) o bună clasificare a conturilor, spre a fi publicate și lesne înțelese ; e) să poată stabili prețul de cost al diferitelor lucrări și materiale ; f) să evidențieze existența inventarului ; g) conturi bine încheiate pentru serviciile publice și h) o verificare lesnicioasă. Desvoltă apoi pe fiecare din punctele de mai sus.

In ce privește verificarea gestiunei municipalităților din Marea Britanie numesc în fiecare an, pe lângă organele de verificare ale municipiului și experți contabili profesioniști, care vin cu cunoștințe și experiență căpătată în comerț și industrie. In Scoția de asemenea se numesc experți contabili particulari, care fac verificarea gestiunei financiare a municipiilor.

Autorul se ocupă apoi de punctele principale care trebuesc avute în vedere la verificarea unei gestiuni municipale și încheie cu concluzia că nu este locul într'un congres de experți contabili a se ocupa de conturile și amănuntele contabilității municipale, ci de un bun sistem de

verificare, într'un înțeles larg, pentru ca expertul contabil să fie un agent util în menținerea unei sănătoase administrațiuni a finanțelor municipiilor.

D-l Anthony C. McMillan C. A., din Glasgow, Scotland, despre «Bugetele municipale în Scoția».

Autorul arată însemnătatea și compunerea bugetului municipal, amintind că printr'o lege de la 1579 s'a instituit cel mai vechiu impozit asupra locuitorilor după mijloacele și puterile lor. Explică apoi evoluția impozitelor principale pentru întreținerea bunei administrațiuni locale și întrebuințarea banilor pentru satisfacerea nevoilor populației ca : sănătate, cultură, lumină, apă, canalizare, drumuri, desvoltarea porturilor, poliție și asistență.

Ca încheere arată că o bună administrație trebue să prevadă cât se poate mai mult, bazându-se pe calcule, și să lase cât se poate de puțin a fi ghicit.

D-l C. E. Rightor, din Detroit, Michigan, despre «Bugetele Municipale».

Autorul face un istoric al desvoltărei bugetului municipal, arătând că abia de la 1906 s'a introdus o concepție modernă a procedurei bugetare în St.-Unite ale Americei, în baza unei legi care a înființat în New York un birou municipal de cercetări și verificare. Curând după aceea și celelalte orașe au adoptat controlul bugetar.

Insemnătatea controlului bugetar la municipiile din St.-Unite ese mai mult în evidență dacă ne gândim că din populația totală de circa 117.000.000 (în 1926), mai mult de jumătate locuește în orașe și din acestea, 250 au peste 50.000 locuitori, cuprinzând o populație de 41.800.000, deci 35.7% din toată populația. Toată această enormă desvoltare a avut loc în ultimii 100 ani, căci nu mai departe, în 1790, orașul New York n'avea de cât 33.000 sufete, fiind singurul oraș cu peste 50.000 locuitori.

Arată apoi lucrările principale ale bugetului și anume : a) prepararea ; b) votarea ; c) executarea și d) contabilizarea, desvoltând pe fiecare în parte cu exemple, indicațiuni și propuneri.

Interesul expertului contabil cu privire la buget este dublu : ca cetățean și ca specialist în materie de finanțe și conturi. Expertului contabil i se datorește în mare parte

progresul realizat în aplicarea bugetului în orașele americane, acest document devenind după expresia prof. A. R. Hatton, de la Northwestern University, «cel mai puternic instrument de democratizare».

D-l Paul W. Pinkerton, Chicago, Illinois, despre «Anul Comercial natural. Avantajele și desavantajele și progresele ce oferă adoptarea lui».

Anul natural comercial pentru orice întreprindere este perioada celor 12 luni consecutive, care coincide cu ciclul anual al operațiunilor întreprinderei. In general vorbind, anul natural comercial pentru orice întreprindere, ia sfârșit atunci când activitatea întreprinderei se găsește la cel mai scăzut punct, când inventarul și datoriile s'au redus la minimum anual, adică în sezonul mort.

La acea epocă se face de obiceiu inventarul, până nu începe reaprovizionarea ; se caută a se încasa toate creanțele se aranjează chestiunile vechi și se pregătește drumul pentru un nou mers normal al întreprinderei. Toată activitatea diferitelor secțiuni ale întreprinderei este îndreptată către încheerea conturilor, iar conducerea studiază rezultatele obținute în trecut și face planuri de desvoltare în viitor.

La unele întreprinderi acest moment de pauză se întâmplă să fie la 31 Decembrie, dar la multe sezonul mort cade la date cu mult diferite și încheerea conturilor la 31 Decembrie este stânjenitoare și costisitoare.

După ce dă mai multe exemple de întreprinderi la care stagnarea afacerilor cade în cursul anului, își exprimă părerea că întreprinderile ar profita mult din adoptarea anului natural pentru încheerea socotelilor, pentrucă ar putea mai bine să-și dea seama de necesitățile întreprinderei și posibilitățile ei de desvoltare. Dar s'a format un obiceiu de a încheide conturile la 31 Decembrie și s'au formulat obiecțiuni împotriva adoptării anului natural, între care cea mai principală se referă la adunarea datelor statistice.

Această obiecțiune, deși în parte fondată, poate totuși să fie înlăturată prin faptul că nu toate întreprinderile își trimet la timp conturile încheiate. Adoptarea anului natural ar avea însă marele avantaj, că s'ar putea mai lesne face comparația unei industrii cu alta. O altă obiecțiune ar

fi uniformitatea impunerilor fiscale, dar aceasta este înlăturată prin faptul că legea însăși dă voie întreprinderilor să'și închee bilanțul oricând în cursul anului.

Pentru experții contabili încheerea bilanțelor pe anul natural ar avea avantajul că verificările nu s'ar îngrămădi toate la o epocă, ci s'ar împărți în cursul anului.

D-l Prof. Irving Fisher, de la Yale University, New-Haven, Connecticut, U. S. A., despre «Reforma Calendarului. Anul de 13 luni».

In St.-Unite ale Americei s'a făcut o mișcare ca și în alte țări streine, de a se simplifica structura calendarului, rămas neschimbat de 2000 ani. Liga Națiunilor s'a ocupat de această chestiune și după 3 ani de studii s'a hotărât convocarea unei conferințe internaționale care să ia în discuțiune această chestiune. Comitete speciale au lucrat în diferite țări : St.-Unite, Germania, Franța, Olanda, Peru, Ungaria, credem că și în România etc., și au făcut diferite propuneri. Comitetul american a propus împărțirea anului în 13 luni de câte 28 zile. S'a mai făcut o propunere de a alterna 2 luni de câte 30 zile cu una de 31 zile. Opinia publică americană este favorabilă, propunerei de a se împărți anul în 13 luni. D-l Eastman, Președintele Comitetului american, rezumă astfel avantajele : se egalează lunile, făcându-le comparabile pentru scopul afacerilor, guvernului și statisticilor științifice. Zilele săptămânei ar cădea exact la aceiași dată. Variația zilelor lucrătoare n'ar mai exista de la o lună la alta și calendarul în întregime va fi refăcut pe o bază științifică. S'au trimes în America 1000 chestionare la cele mai mari case comerciale și industriale. Din acestea au răspuns 600 și din ele 95% aprobă împărțirea anului în 13 luni. Companiile de cale ferată engleză au organizat contabilitatea lor pe această bază, ca și multe mari case de comerț.

Pentru transformarea calendarului se propune intercalarea unei luni noui între Iunie și Iulie : toate lunile ar avea 28 de zile, afară de Decembrie 29 zile, ultima zi fiind declarată printr'un conscris internațional «Zi de odihnă» sau de pace, «World Peace Holiday» or «Year Day».

Risipa produsă de neregularitățile calendarului s'a evaluat pentru St.-Unite la 50.000.000 dolari anual.

Reforma calendarului ar fi să înceapă cu anul 1933.

In concluziune, spune că avantajele stabilizării unității timpului sunt așa de mari, prin simplicitatea și economia ce o va aduce în conducerea afacerilor în intreaga lume, încât speră că se va adopta în toate țările.

DISCUȚIUNI

Ziua I.—D-l *Prof. Montgomery*, președintele congresului ii, a arătat importanța acestei întâlniri, care a adus la un loc atâtea suflete de peste Ocean și din toate părțile lumei, la o discuțiune cu caracter științific, pentru a îmbunătăți calitatea lucrărilor experților contabili, a-i opri de a repeta erorile vechi și are credința că fiecare va fi profitat din participarea la desbaterile congresului.

Un progres al acestui congres se constată și din următoarele cifre : la primul congres (St. Louis, 1904), au luat parte 90 persoane ; la al doilea (Amsterdam, 1926), 575 și la acest al treilea congres circa 2000 persoane.

D-sa cedează președinția de ședință d-lui prof. John T. Madden, Decanul facultății comerciale dela New York University.

Sir William Plender, delegatul englez, referindu-se la raportul d-lui Thomas Keens, care susține că nu este nevoe de un titlu de școală pentru a deveni un bun expert contabil, ci mai mult de practică pe lângă un expert contabil, fără să înlăture complet teza referentului, arată că nu este împotriva titlurilor de școală și chiar universitare, dar având în vedere că puțini profesori de școli comerciale și chiar de la Universități au calificarea practică, este foarte necesar ca, după ce au terminat școala sau universitatea, să facă o practică de 5—6 luni, sub supravegherea unui expert contabil experimentat și calificat. Astfel va fi în măsură să pună mai mult interes și inteligență în lucrarea sa și să înțeleagă mai bine ceeace este chemat să facă.

D-sa subliniază importanța revistelor contabile ca un mijloc de a ține pe experți contabili în curent cu problemele la ordinea zilei și recomandă citirea lor.

D-l *William Greenhill*, President of the Society of Accountants in Edinburgh, arată că de 75 ani de când profesiunea de expert contabil este reglementată în Scoția, această profesiune se bucură de o mare vază.

In ce privește legiferarea profesiunei de expert contabil, spune că ea nu este dorită de experți contabili și nici de public în Scoția.

D-l *T. Atkinson Gillespie*, President of the London Association of Accountants, în opunere cu cele susținute de d-l Thomas Keens, arată că Societatea de experți contabili pe care o presidează a cerut, nu mai departe în 1928 și 1929, legiferarea profesiunei de expert contabil, așa după cum s'a publicat și în «Incorporated Accountants-Journal» din Maiu 1929, pag. 215 și care consideră necesitatea legiferării acestei profesiuni în Anglia, nu numai în interesul protecțiunei viitorului acestei profesiuni, dar și pentru binele public.

D-l *A. H. Muir*, Membru al Society of Accountants in Ireland, se referă la cele spuse în congresul precedent în 1926 la Amsterdam, că un expert contabil, când își oferă serviciile sale pentru marele public trebue să aibă calificarea și competința necesară. In acest scop «The Institute of Chartered Accountants in Ireland» și «the Body of Incorporated Accountants in Ireland», au depus senatului statului liber Irlandez un proect de lege pentru reglementarea profesiunei de expert contabil. Acest proect, luat în discuție în Februarie 1927, nu a putut lua ființă de lege, lipsindu-i numai 5 voturi, totuși discuțiunile au fost foarte interesante. Motivele pentru care nu s'a adoptat au fost: 1) fiindcă nu s'a considerat necesar ; 2) fiindcă se zicea că crează un monopol și 3) fiindcă nu inspira încredere felul cum era compusă conducerea Corpului, obiectându-se că guvernul nu avea nici un reprezentant.

D-l *Durand W. Springer*, Secretar al «American Society of Certified Public Accountants», spune că își aduce aminte de zilele când în St.-Unite ale Americei, avocatul nu era sub nici un control, doctorul, dentistul, architectul și de fapt nici o profesiune nu era legiferată, sau supusă unui control și nu am fi avut nici un fel de legiferare de acest soi dăcă am fi așteptat ca publicul s'o ceară ; ci, profesioniști înșiși au cerut aceasta. In Anglia și Scoția începutul a fost făcut de către experții contabili și așa se fac lucrurile în toată lumea.

D-l *Karel Zlabek*, din Praga, Celo-Slovacia, spune că de la ultimul congres de la Amsterdam s'a produs o mișcare sănătoasă în Celo-Slovacia pentru așezarea profesiunei de expert contabil pe o bază legală sănătoasă și fixarea res-

ponsabilităţei persoanelor chemate să exercite această profesiune. Cele 3 asociaţiuni de experţi contabili existente în Ceho-Slovacia: „Gremium Ucetnick A Bilancnich Znalcu", „Syndikat Ucetnick Znalcu A Odbornyck Recidentu Cekoslovenske Republiky", „Verband der Deutschen Buchsachverständigen und Bücherrevisoren" au discutat şi elaborat împreună un proect de lege pentru reorganizarea profesiunei de expert contabil. Ei au căzut de acord asupra denumirei de «Inginer Comercial Civil» fiind experţi în materie de încheeri şi verificări de bilanţuri şi cercetări pentru autorităţi şi tribunale. Se preconiza o cameră a inginerilor ca organ de conducere şi alăturarea pe lângă Ministerul Finanţelor. Nu s'a ajuns la o legiferare, dar cu ocazia reformei impozitelor, la 15 Iunie 1927, guvernul a fost autorizat să înfiinţeze pe lângă Ministerul Finanţelor un birou central de verificări contabile şi financiare, având mai ales misiunea de a verifica baza pe care se aplică impozitele.

D-l *Dr. Joseph J. Klein*, fost preşedinte al «New York Society of Certified Public Accountants», arată începuturile învăţământului comercial, care s'a făcut din iniţiativă particulară în St.-Unite, unde şi astăzi sunt numeroase şcoli particulare de studii comerciale generale sau specializate, dar cu timpul s'a trecut la învăţământul de Stat de diferite grade, până la gradul de învăţământ universitar, care excelează în organizaţia facultăţei comerciale de pe lângă Harvard University din Boston. In ultimul timp s'au desvoltat şcolile de învăţământ comercial prin corespondenţă şi chiar unele universităţi (în 6 centre) oferă instrucţiune prin corespondenţă.

D-sa crede că într'un viitor apropiat este absolut necesar să se stabilească o cooperare strânsă între profesiunea de expert contabil şi şcolile care dau instrucţiune pentru această profesiune.

Această teză de altfel a fost susţinută şi de delegatul Romăniei.

D-l *Profesor John T. Madden*, preşedintele şedinţei, încheie discuţiunile primei zile, relevând lucrările desbătute şi adaugă, vorbind de România, «că situaţia experţilor contabili în România a fost foarte bine explicată de delegaţia, pe care a avut ocazia să o salute şi în congresul din 1926 de

la Amsterdam şi pe care o salută din nou în congresul din New York».

Ziua II. — D-l preşedinte Montgomery, prezintă congresului pe d-l *Joseph E. Sterrett*, care a prezidat primul congres al experţilor contabili din 1904, ţinut la St. Louis şi dă cuvântul d-lui *Perley Morse*, care vorbeşte despre însemnătatea maşinilor în organizaţia birourilor moderne, arătând cât de mult e înlesnită munca directorului de întreprindere prin: maşinile de scris, maşinile de calculat, clasoarele sistematice pentru corespondenţă, aparatele de dictat scrisori, telefoane, adressograph, jurnalul cu foi mobile şi în fine radio. După cum transporturile nu s'ar putea mişca fără telegraf şi telefon, tot astfel, zice vorbitorul, marile afaceri nu ar putea exista fără oficiile automatizate şi fără sistemele moderne de contabilitate. Contabilul însă trebue să ţie pas cu progresele technice.

In chestiunea amortismentelor vorbesc: d-l *Patrick W. R. Glover*, preşedinte al New York State Society of Certified Public Accountants», care este partizanul ideiei că administratorul unei Societăţi să nu împartă dividende acţionarilor, până când nu are asigurări rezonabile că s'au făcut cuvenitele amortizări.

D-l *Esquerre*, spune că amortizările trebue făcute nu numai în vederea uzajului, dar şi în vederea învechirei şi necesităţei de a fi înlocuite cu alte investiţiuni moderne.

D-l *R. J. Rankin*, Public Accountant, atrage atenţiunea asupra răspunderei considerabile a expertului contabil pentru justa apreciere a amortismentelor şi pentru cazurile când nu s'ar fi făcut suficiente rezerve.

Alţi vorbitori relevă de asemenea însemnătatea rezervelor pentru amortismente, rămânând deschisă chestiunea metodei celei mai bune de a aplica amortizările adică: prin crearea de fonduri de amortisment «sinking fund» sau scăderea directă din valoare «Straight-line method».

Dar însemnătatea amortismentelor, relevă d-l Mather, este mare şi din punct de vedere fiscal, de oarece scoate de sub impunere o parte din beneficiu, pe care-l destină amortismentelor şi atunci acestea trebue să fie apreciate cu justeţă «a reasonable allowance».

D-l *Decan John T. Madden* face o critică severă a-

supra referatului prezentat de Sir William Plender, care ar fi tratând chestiunea experţilor contabili mai mult din punct de vedere britanic, totuşi cele spuse acolo ar trebui să găsească aplicare şi în alte părţi. De ex.: verificarea conturilor şi bilanţurilor societăţilor de către experţi contabili, care conferă mai multă încredere pentru publicul dornic să-şi plaseze economiile.

Au mai urmat discuţiuni în jurul raportului d-lui Dr. Klein cu privire la amortizări susţinute de: d-l *Arthur B. Foye*, d-l *Olson*, d-l *Walter Musgrave*, d-l *Dr. Voss din Leipzig* care a relevat însemnătatea amortismentelor din 3 puncte de vedere: pentru calcularea profitului, costului şi impozitului. D-l *president Montgomery* presintă pe d-l *William Cash*, care desvoltă punctul de vedere al experţilor contabili din Regatul Unit al Marei Britanii, d-l *L. R. Nash*, d-l *Allan B. Crumden*, d-l *Donald R. Belcher* la care a răspuns *Dr. Klein*.

D-l *Dr. Ing. Werner Grull, din München*, relevă o problemă de mare importanţă şi anume: «strânsa legătură între lucrările inginerului şi ale expertului contabil, mai ales în industrie. Expertul contabil nu poate să păşească la o justă evaluare, sau la o justă amortizare a inventarului industrial, fără ajutorul inginerului».

Preşedintele d-l Glover, închee discuţiunile asupra celui mai important subiect adus în discuţiunea congresului «amortizările», care desigur va mai da loc la multe cercetări şi discuţiuni, până când se vor găsi formulele care să împace interesele contribuabilului, înclinat să facă amortizări cât de mari, pentru a sustrage beneficiul de la impunere şi între interesele fiscului, care prin reprezentanţii săi, este înclinat să susţine contrariul.

Ziua III. — *Presidează D-l Maurice E. Peloubet*, fost preşedinte al «Society of Certified Public Accountants of the State of New Jersey», care pune în discuţiune chestiunea capitalului şi evaluarea activului faţă de problemele valutare.

D-l *Van Oss*, din New York, face un rezumat al referatelor prezentate în această chestiune şi se întreabă care ar fi cel mai bun sistem de evaluare: valoarea istorică, susţinută de englezi, sau preţul de cost actual, susţinut de germani. Principiul evalnărei la costul zilei consacră supremaţia aurului

ca standard de evaluare, ori nici aurul nu este un standard aşa de stabil cum ar trebui să fie. Poate o ultimă soluţie ar fi un compromis, în care baza istorică să fie ajutată prin evaluarea la cursul zilei, când s'au produs schimbări însemnate în însăşi valoarea aurului, sau când alte influenţe externe cer această ajustare.

D-l *Prof. Little*, dela Universitatea din Illinois, arată că în St.-Unite calculul preţului de cost ar fi cu multă trudă şi complet înglobat în sistemul contabilităţei în partidă dublă, astfel că situaţiunile periodice cuprind în sine evaluările la zi.

D-l *Prof. Fritz Schmidt* afirmă că evaluarea la cursul zilei a găsit din ce în ce mai mulţi aderenţi din congres în congres, totuşi pare că nu a fost unanim recunoscută. Aminteşte că acest sistem a fost recomandat şi de Ricardo, după războiul contra lui Napoleon I, economistul american Carey a recomandat-o după războiul civil în America, şi în zilele noastre Prof. Irving Fisher, de la Universitatea Yale, o recomandă propunând ca toate transacţiunile monetare să se bazeze pe un index general.

D-l *Dr. W. Voss*, din Lipzig, exprimă dorinţa că această însemnată problemă să fie soluţionată sub forma unei legi, care să se aplice în mod uniform în toate ţările. D-sa crede că în bilanţ avem nevoe nu de cost, ci de valori şi anume de cifre care să reprezinte o bază adevărată şi corectă pentru expresiunea bilanţului.

D-l *Prof. Pietro Bottini*, din Milano, propune să se înfiinţeze o revistă internaţională de contabilitate, care să desbată problemele de interes general şi crede că este de dorit şi folositor ca să se stabilească oarecare reguli aplicabile în mod general, prin convenţiuni internaţionale, mai cu seamă la punctele principale cu privire la bilanţ.

Presidentul *Peloubet* se declară de acord, în numele congresului, cu propunerile d-lui prof. Bottini.

D-l *President Montgomery* introduce prin cuvinte foarte elogioase pe d-l *prof. Courtney*, de la Universitatea New York din New York, care a depus o muncă extraordinară ca secretar în organizarea congresului şi relevă enorma străduinţe de a se traduce şi tipări toate referatele.

D-l *Prof. Courtney* mulţumeşte, spunând că nu socoate a merita toate elogiile şi că afirmaţiunile d-lui president

Montomery sunt numai «approximately correct» în parte juste. D-sa explică ce înseamnă «approximately correct»: un negustor se întorcea din West și fu întîmpinat de un prieten cu următoarele cuvinte: «pare că tocmai te-ai înapoiat din Cincinnati, după ce ai făcut 40.000 dolari în afaceri de giuvaericale». Prietenul răspunse: «aceasta este numai în parte just—approximately correct—și iată de ce: întâiu că nu am fost la Cincinnati, ci la Chicago; al doilea că nu m'am ocupat de bijuterii, ci de manufactură; al treilea că n'am realizat 40.000 dolari, ci 4000 dolari și în fine, că n'am realizat câștig, ci pagubă».

Se ia în discuțiune chestiunea controlului inventarului inclusiv evaluarea stocului la prețuri normale.

D-l *Hamrick*, controlor la «American Smelting Refining Co.,» relevă însemnătatea inventarului pentru scopul impunerei. D-sa spune că în cazul când inventarul se evaluiază cu prețuri fixe, trebue să ia seama ca prețurile de inventariere să nu fie superioare prețurilor mijlocii pe o perioadă de ani.

D-l *Karel J. Sousek*, din Praga, scuză pe d-l J. Fukatko împiedicat de a lua parte la congres și exprimă părerea că inventarul cu prețuri normale este puțin răspândit în Europa Centrală, aceasta datorită mai multor cauze, din care cea mai principală este aceea că legea impozitelor nu dă voe să se creeze rezerve scutite de impozite.

Se mai discută referatul cu privire la problema distribuirei dividendelor din primele asupra acțiunilor la emisiune, menționându-se părerea că dividendul nu se poate distribui de cât din beneficii realizate și ar fi o eroare fundamentală să se confunde primele de emisiune cu beneficiile rezultate din operațiunile întreprinderei.

In ședința de după amiază s'a discutat referatul d lui prof. *Roy B. Kester*, de la Columbia University din New York, despre «Standardizarea bilanțurilor».

D-l *Eaton*, președinte al «New Jersey Society of Certified Public Accountants», relevă necesitatea ca bilanțul să poată fi înțeles și de bancher, și de avocat și de acționar, după cum a spus și reprezentantul Statului New York la deschiderea congresului. Este curios—zice D-sa—că noi experții, atunci când facem o dare de seamă asupra unui bilanț, sau unei administrațiuni, de obiceiu îndreptăm raportul nostru mai mult către ad-ție, de cât către proprietari întreprinderei (acționari); acest lucru constitue desigur o gravă eroare. Este natural că în general se tinde a se da ticcăruia o mai mare libertate în acțiunile sale, dar pentru a obține această libertate trebue să ne supunem totuși unei reguli, ca să nu fim vătămați prin acțiunea altora, sau să nu vătămăm pe alții prin acțiunea noastră. Standardizarea nu a putut face progrese mai însemnate tocmai din cauza rezistenței individilor și a diferenței naturale de vederi. Dar, după cum definește d l profesor *Kester* «Standardizarea nu urmărește tocmai o completă uniformitate a vieței în activitatea sa, ci mai de grabă eliminarea acelor diferințe, de multe ori fără nici un sens, care nu servesc de loc adevăratului scop și desigur nu sunt expresia celui mai bun individualism».

Se ia în discuțiune chestiunea îndatoririlor expertului contabil față de presă și de public cu privire la certificarea bilanțului.

D-l *Mather*, expert contabil public din New Jersey, relevă că în totdeauna practica profesională a precedat măsurilor legislative. Desigur că și azi sunt foarte puține cerințe legale cu privire la certificarea bilanțurilor. In St.-Unite nu sunt asemenea dispoziții.

Desigur responsabilitatea expertului contabil pentru bilanțul încheiat este mare și semnătura unui sau altui expert contabil înseamnă foarte mult pentru public. In esență, crede că orice expert contabil trebue să aibă grijă să nu dea numele său unor situațiuni, sau conturi ale unei societăți, sau organizații, pe care nu le crede oneste și în afară de suspiciune.

D-l *M. E. Cassleton Elliott*, vorbind despre referatul d-lui Nelson, a cărui absență o scuză, spune că expertul contabil trebue să certifice fapte și numai fapte, dar în acelaș timp trebue și publicul să învețe cel puțin să citească cifrele. Când e vorba de subscripții la societăți, sau de sporuri de capital, sau de cumpărări de acțiuni, publicul în general nici nu se uită la prospect, sau la cifrele bilanțului, abia dacă își aruncă o privire la compunerea consiliului de administrație.

D-l *William Cash* vorbește despre aplicarea noului

cod al societăților din Anglia, cu începere de la 1 Noembrie 1929, prin care se impune și publicarea contului de profit și pierdere. D-sa relevă necesitatea ca experți contabili să studieze cu atențiune acest nou cod.

D-l *MacDonald*, C. P. A. din New York State, vorbește despre bilanțurile consolidate, care nu sunt o inovațiune—spune d-sa—totuși sunt un exemplu de o expunere mai clară a faptelor contabile. Sunt unele cazuri unde întrebuințarea lor nu este recomandabilă, pentru a nu produce mai mult rău de cât bine și aceasta se va decide de la caz la caz. Un bilanț concentrat prezintă o înlesnire pentru expertul contabil de a putea studia mai limpede situațiunea și a'și da avizul competent asupra unui grup de întreprinderi.

D-l *Walter A. Staub* vorbește despre aplicarea bilanțului concentrat în America, unde nu există prescripțiuni legale. Folosirea bilanțului concentrat este mai mult rezultatul unui uz. O chestiune dificilă este pregătirea bilanțului consolidat, în care trebue să se includă societăți afiliate sau subsidiare, în care posesiunea acțiunilor nu este completă.

D-l *Thomas Keens* vorbește despre referatul în chestiunea influențelor externe asupra ținerei contabilităților și consideră că cel mai important factor este așezarea impozitelor, de care expertul contabil trebue să țină seamă și tot acest factor a contribuit foarte mult la desvoltarea profesiunei de expert contabil în Anglia. Cei mai mulți negustori sau mici industriași nu pun atâta importanță pe ținerea contabilității ca busola situațiunei, ci mai mult ca o necesitate față de fisc.

D-l *Henry W. Burke*, din Baltimore, vorbind despre influențele externe asupra ținerei contabilității, spune că, nu putem considera contabilitatea ca un organism independent, cu legi proprii de desvoltare, ci este îndrumată în întregime de necesitățile afacerilor și cată a se adapta acestora.

D-l *W. A. Musgrave*, din Connecticut, referindu-se la responsabilitatea expertului contabil pentru inventarul încheiat, spune că el are obligațiunea să vadă mai întâiu dacă nu s'au exagerat cantitățile, apoi dacă s'au eliminat lucrurile demodate sau învechite și în fine dacă inventarul conține mărfuri curente. Dacă însă expertul contabil urmează să garanteze valoarea, starea și cantitatea, atunci el trebue să facă apel la experți speciali pentru fiecare caz.

D-l *Olson*, Vice-Președinte al „American Appraisal Company", spune că în St.-Unite ale Americei s'au specializat experți pentru evaluări; ei poartă toată responsabilitatea pentru evaluări la inventar și studiază proprietățile fizice ale obiectelor de inventar în legătură cu utilitatea lor pentru întreprinderea în care se află. Ei sunt folosiți de bănci și societățile de investițiuni, pentru a'și da seama de starea lor.

Sir William Plender se declară contra părerii că expertul contabil să-și ia toată responsabilitatea pentru inventar, în sensul că el trebue să fie garant pentru existența și valoarea inventarului. Expertul contabil englez ia bilanțul și face o revizuire inteligentă a inventarului, printr'o rezonabilă examinare și prin întrebări puse direcțiunei întreprinderei. Acesta este un fel diferit de a'și lua responsabilitatea.

Legea engleză nu privește pe expertul contabil ca pe un evaluator. Intr'un proces în fața Inaltei Curți judecători au zis: «Expertul nu e obligat să fie un detectiv, sau să se apropie de lucrul său cu suspiciune, ori cu o idee preconceputâ că ar fi ceva rău; el este un câine de pază, iar nu un copoi. El presupune că informațiunile i se dau de bună credință; trebue bine înțeles să pue o grijă rezonabilă în lucrarea sa».

D-l *C. Oliver Wellington*, pune întrebarea dacă expertul contabil trebue să ia de bune datele primite de la direcțiunea întreprinderei, sau trebue să facă el investigațiuni separate asupra cantităților la inventar. D-sa socotește că un expert contabil nu trebue să fugă de responsabilitate. Totuși, nu poate fi făcut răspunzător expertul contabil când un post de inventar a fost bun în momentul verificării și devine rău mai târziu; de asemenea nu poate fi făcut răspunzător de o pierdere la inventar. D-sa socoate că un expert contabil trebue să pue abilitate și o judecată sănătoasă în lucrarea inventarului.

D-l *C. B. Couchman* se întreabă dacă expertul contabil poate să ia aceiași răspundere pentru inventar, după cum ia pentru celelalte posturi de ex.: conturi curente. Desigur conturile curente se apreciază tot prin metode con-

tabile, adică studiul bilanţurilor şi tuturor celorlalte documente care formează baza de lucru a disciplinei expertizelor contabile, fără să intre în studiul inventarului acelor întreprinderi. D-sa este de părere că expertul contabil nu trebue să-şi asume de bună voe o responsabilitate care să treacă peste marginele îngăduite de profesia sa.

Ziua IV.—Prezidează D-l Montgomery, care dă cuvântul d-lui D*r McLeod*, secretar al Asociaţiunei Naţionale de Experţi Contabili pentru calcularea preţului de cost. D-sa explică împrejurările în care, acum 10 ani, a luat naştere această asociaţiune, care este numai înrudită cu profesiunea de expert contabil, dar este cu totul diferită. Alăturându-se la Congresul Internaţional al experţilor contabil, desigur dă acestuia o importanţă mai mare. Vorbitorul aminteşte de vremurile când medicul era privit numai ca un rău necesar şi era consultat numai după ce toate leacurile băbeşti se epuizau fără folos. Acelaş lucru s'a petrecu şi cu alte profesiuni, ca şi cu profesiunea de expert contabil. Trebue să fim lămuriţi că, nici profesiunea de expert contabil, nici aceea de calculator al preţului de cost, nu sunt scopuri finale. Ele sunt numai puse în serviciul comerţului şi industriei, deci ai afacerilor lucrative şi trebue să le ofere serviciile în cele mai bune condiţiuni. Natural idealul ar fi să se facă afaceri fără contabilitate şi fără statistică, după cum ar fi să trăim fără a avea nevoe de doctor; dar asta nu se poate.

D-l *J. T. Jordan*, fost Preşedinte al „National Association of Cost Accountants", relevă că afacerile să fie, mai întâi, bine organizate, pentruca fiecare din personal să ştie ce are de făcut; al doilea, fiecare trebue să ştie ce face; al treilea, să ştie ce ar trebui să facă; şi al patrulea, luând anumite rendemente standard, să se dea încurajare acelora care întrec media obişnuită. *In fine, fiecare să se considere în propria lui întreprindere.*

Stă în mâna contabilului şi expertului contabil să facă să intre în preţul de cost o cât mai mică parte de manoperă, adică elementul uman să-şi depună în producţiune fiecare gram de putere a creerului şi energiei sale. Cu organizarea întreprinderilor de acest fel, sunt însărcinaţi în St.-Unite, experţi contabili specializaţi în calcularea preţului de cost.

D-l *Charles C. James*, controlor la «Westinghouse Electric Manufacturing Co.» denumeşte pe expertul contabil specializat în calcularea preţului de cost «cost engineer» de oarece ca şi inginerul el schiţează planul preţurilor de cost. Se prea poate, zice vorbitorul, că dicţionarul să nu'mi admită definiţia mea, dar mă refer la cuvintele lui Victor Hugo, care, atunci când i s'a spus că a întrebuinţat o expresie ce nu era curat franţuzească, el a răspuns: «Din moment ce Victor Hugo a întrebuinţat-o, expresia este curat franţuzească». De aceea, dacă congresul internaţional acceptă definiţia, o vom găsi trecută în viitoarea ediţie a dicţionarului Century.

D-l *William Greenhill*, din Edinburgh, vorbind în numele d-lui prof. Annan, spune că în Scoţia experţii contabili specialişti în calcularea preţului de cost au căpătat o mare însemnătate după războiu.

D-l *C. M. Vinney*, fost preşedinte al Asociaţiei experţilor contabili calculatori ai preţurilor de cost din New York, atrage atenţiunea asupra producţiunei cu defecte şi socoate că procentul normal de lucru de produse defecte, trebue avut în vedere la stabilirea preţului de cost, precum trebuesc inventariate cu o evaluare specială produsele defecte.

D-l *John E. Horn*, din New York, atrage atenţiunea asupra necesităţei unui riguros control al întrebuinţărei materialelor, prin ţinerea unui inventar permanent ale cărui evidenţe să corespundă aproape perfect cu realităţile din ziua inventarierei. Acesta este scopul final, către care trebue să tindă o bună contabilitate şi el se poate obţine prin lucru îngrijit şi un control continuu asupra întrebuinţărei materialelor.

D-l *John V. D. Rohrbach*, din New York, constată o mare desvoltare a profesiunei de expert contabil. Expertul contabil este un eminent element de control pentru inventar şi întreaga administraţie.

D-l *A. W. Bass*, Vice-Preşedinte al «Westinghouse Electric Co.» din Pittsburgh, face o comparaţie între rolul inginerului în raţionalizarea muncii din ateliere şi rolul expertului contabil în raţionalizarea muncei din administraţie: ambele, bine conduse, pot realiza economii însemnate pentru întreprindere.

D-l *Myron J. Chase*, fost Președinte al Camerei de Comerț din Rochester, St. Unite, lămurește mai bine rolul expertului contabil în raționalizarea muncei, precizând că el trebue să observe: 1) că listele de plată să fie reale și întreg personalul să-și primească la timp salariile; 2) să facă o cât mai bună distribuție a salariilor la prețul de cost și 3) să supravegheze rezultatul muncii.

D-l *Thomas A Sanders*, profesor de contabilitate industrială la Harvard Graduate School of Business Administration, arată rolul expertului contabil în alcătuirea bugetelor, operațiune căreia i se dă foarte mare importanță în unele întreprinderi, pe când în altele se neglijează, atât facerea bugetului, cât și controlul bugetului pe capitole bugetare, ceeace poate duce la ruină.

D-l *prof R. B. Kester*, de la Columbia University, relevă însemnătatea metodelor statistice și desvoltarea procedurei bugetului, care astăzi se fac pe baze științifice.

D-l *Leon Vance*, din firma Roberts & Vance din Hartford Connecticut, se referă la referatul d-lui Walter Gee care se plânge că nu toate întreprinderile au un serviciu de contabilitate suficient de bine organizat, ca să poată discuta și folosi metodele noui de calcularea prețului de cost și arată că fabricanți de textile din Noua Englitera au avut o interesantă conferință, în care au discutat, dacă nu ar fi nimerit să întrerupă legăturile cu clienți cari, din lipsa de raționalizare și a unei contabilități bine organizate, nu folosesc de cât a treia parte din capacitatea de producțiune a instalațiunilor lor. Aceasta a pus pe gânduri pe șefii de contabilitate, care studiază și fac propuneri de raționalizare și modernizare în întreprinderile respective.

D-l *Walter Gee*, din New York, în replică, spune: Sunt sigur că experți contabili publici trebue să dea mare atențiune calculării prețului de cost, spre a face pe clienții lor să beneficieze de serviciile pe care sunt în drept să le aștepte de la ei. Este într'adevăr surprinzător marele număr al acelora care întrebuințează încă sisteme defectuoase în calcularea prețului de cost în St.-Unite. Acele întreprinderi ar trebui să facă apel la experți contabili specializați, spre a le da îndrumările necesare în interesul lor și al economiei țării. S'a făcut mult, dar mai este încă foarte mult de făcut.

D-l *Gutierrez*, prof. la Universitatea din Havana, Cuba, este de părere că expertul contabil trebue să aibă cunoștință și de algebră, geometrie, fizică, chimie, mecanică, pentru că nu este suficient să fie un bun mânuitor al cifrelor, dar trebue să înțeleagă tot procesul unei industrii sau complexul unei administrațiuni.

D-l *G. C. Harrison*, din Londra, fost expert contabil, actualmente inginer, este de părere că expertul contabil are prea puțin pregătirea de a prevedea, de a lucra cu imaginația înainte. Or, organizarea științifică, în adevăratul sens, presupune tocmai folosirea unui spirit de prevedere și a imaginației constructive. Până când în studiul contabilității și pregătirea pentru profesiunea de expert contabil, nu se va da o deosebită atențiune prezentului și viitorului, așa cum se dă cunoașterei trecutului, această profesiune nu poate da rendementul necesar industriei și comerțului.

D-l *Eric A. Camman*, din New York, explică înțelesul cuvintelor «standard cost» care însemnează o măsurătoare ideală. Sunt trei metode de aplicare a prețurilor de cost standard: 1) adăugarea la cost a cheltuelilor de producțiune, metodă complicată și defectuoasă, din care cauză a fost părăsită în America; 2) este adăugarea cheltuelilor de producțiune la niște prețuri de cost standard, creditându-se conturile produselor tot cu prețuri standard; astfel diferențele între prețurile standard și cele reale, obținute din vânzare, se trec direct la contul de proit și pierdere; 3) constă în adăugarea cheltuielilor de producțiune, pe de o parte la costul real, pe de altă parte la costul standard. In acest fel, se controlează, întrucât prețurile standard se depărtează de realitate.

D-l *Horace G. Crockett*, din New York, vorbește despre avantajele prețurilor de cost standard. Un avantaj este controlul asupra cheltuielilor: al doilea cuminarea din prețul de cost a cheltuielilor nefolosite, care se trec la un post separat și al treilea folosirea unui control real asupra bugetului. Vorbitorul evidențiază însemnătatea utilizărei prețurilor de cost standard, care merită să fie studiate cu aprofunziune și folosite intens.

D-l *H. W. Haynard, din Boston*, controlor al firmei «Gillette», spune: desigur technica științei contabilității a

D-l *Gutierrez*, prof. la Universitatea din Havana, Cuba, este de părere că ...

D-l *Charles J. Ness*, controlor la „American Telephone and Telegraph Company", vorbeşte despre ...

Sistemul aplicat azi la societăţile de telefoane este rezultatul unei practici de 50 ani. „Întrebuinţat cu pricepere, spune, designr technica ştiinţei contabilităţei a dibăcit".

D-sa socoate că discuţiunile din congres vor fi de fo-

...

D-l *N. Blaiotta* de la Buenos-Aires, ...

D-l *Ch. Gutenbier*, ...

D-l *Ch. Young* ...

D-sa *Mary Doyle* ...

D-l *Charles Hall*, care reprezintă America la Institutul Internaţional de Statistică, vorbeşte despre Bugetele Municipiilor. D-sa remarcă faptul că stabilirea bugetelor în întreprinderi este o adaptare modernă a vechei metode de a controla numai cheltuielile şi venitul total. Un avantaj este ...

D-l *Charles J. Ness*, controlor la „American Telephone and Telegraph Company", vorbeşte despre ...

Sistemul aplicat azi la societăţile de telefoane este rezultatul unei practici de 50 ani. „Întrebuinţat cu pricepere, spune, designr technica ştiinţei contabilităţei a dibăcit".

D-sa socoate că discuţiunile din congres vor fi de fo-

los nu numai experţilor contabili, dar în mare măsură întreprinderilor comerciale şi industriale.

D-l *Seymour L. Andrew*, care a depus un raport despre «Previziuni şi Planuri», desvoltă cele cuprinse în referat, verbal în faţa congresului. Întreprinderile americane se întrec în alcătuirea bugetelor cu prevederi cât mai aproape de realitate şi prosperitatea lor se datoreşte în mare parte aplicării sistemului bugetelor, la alcătuirea cărora experţi contabili iau parte însemnată.

D-l *Dwight Farnham*, atrage deosebita atenţinne asupra valorii statisticelor în conducerea industriilor. Cu cinci ani înainte directorii Asociaţiunei Americane de Conducerea Întreprinderilor compusă din peste 4000 directori de industrii, preşedinţi, vice-preşedinţi, directori generali, directori comerciali, casieri, contabili, controlori, etc., din cele mai însemnate industrii ale ţării au pornit discuţiuni asupra chestiunilor referitoare la conducerea întreprinderilor. Ei au ajuns la formula următoare: funcţiunile unei întreprinderi sunt de două categorii: administrative şi executive; în orice întreprindere se pot distinge 5 diviziuni de conducere: conducerea financiară, conducerea vânzărei şi conducerea producţiunei. Fiecare din ele cer anumite înclinări naturale şi o doză de cunoştinţe şi experienţe deosebite.

Conducerea financiară îşi adună cunoştinţele necesare dela expertul contabil, dela cronicarul financiar şi dela economist. Aceşti specialişti sunt responsabili de buget, de bilanţ şi contul de profit şi pierdere, de standardizarea principiilor lucrărilor de contabilitate şi verificarea lor şi pentru strângerea materialului statistic financiar de o foarte mare valoare pentru industrie.

Conducerea vânzărilor îşi adună material dela cronicarul pieţelor care este şi el ajutat de agenţiile oficiale de Stat, de asociaţiunile comerciale cum şi de numeroase agenţii particulare de publicitate.

Conducerea producţiunea îşi adună materialul dela inginerul industrial, inginerul chimist, inginerul mecanic, inginerul electrician, inginerul de mine etc.

Politica generală de conducere culege datele dela toţi aceşti specialişti, le combină şi le foloseşte. Rezultatul a fost că să mărit valoarea specialiştilor şi încrederea în ei.

Expertul contabil îşi are şi el partea lui, destul de însemnată. Idealurile profesiunei sunt înalte. Partea lui în administrarea întreprinderilor în viitor depinde de lărgimea vederilor lui, sporirea atitudinei sale constructive şi curajul său de a-şi asuma răspunderea. El trebue să fie tot mai puţin istoricianul şi tot mai mult sfătuitorul (consilierul) întreprinderei. El trebue să-şi sporească cunoştinţele despre toate fazele administraţiei industriale: el trebue să poată determina cauzele şi efectele. *Expertul contabil este consilierul logic în materie de conducere financiară.* El este destinat să ocupe un rol din ce în ce mai mare în conducerea şi succesul întreprinderilor, dacă va şti să-şi înmulţească cunoştinţele şi să continue a păstra încrederea,

D-l *Edward Cassleton Elliott*, din Anglia, comentează referatul d-lui Seymour L. Andrew, despre «Practica în alcătuirea bugetelor comerciale». D-sa combate afirmaţia autorului că: «organizarea şi conducerea întreprinderilor trebue să se bazeze din ce în ce mai puţin pe fapte obţinute prin experienţa şi observaţia personală şi să se rezime din ce în ce mai mult pe fapte obţinute din statistice sistematice şi analiza lor, fiind de părere că elementul uman trebue foarte mult luat în consideraţie.

D-l *Sweet*, este de părere că bugetele pot fi folosite numai în întreprinderile mari, dar nu ar fi absolut necesar în întreprinderile mici.

D-l *Pilton*, locţiitor de director general al Poştelor din New York, socoteşte că bugetele sunt absolut necesare la administraţiunile de stat şi speră că, cu ajutorul experţilor contabili se va reuşi să fie întocmite cât mai aproape de realitatea veniturilor şi cheltuelilor.

D-l *Paul Mazur*, din New York, citeşte referatul său cu privire la controlul financiar în industrie şi conchide că noţiunea de expert contabil este una cu aceea de control.

D-l *Dr. Marcus Nadler*, prof. de finanţe la New York University şi Director de cercetări la Institutul de finanţe internaţionale, vorbeşte despre contabilitatea publică. D-sa arată dificultăţile ce le întâmpină la Institutul de cercetări financiare internaţionale mai ales când e vorba de a cerceta bugetele diferitelor ţări, care se prezintă foarte complicat-aşa în cât este foarte dificil a se obţine o margine clară a situea

ţiunea financiară a unui stat. Pare că unele guverne vor să as-
tatului mai de grabă decât să urmărească situaţia. De exemplu
popor, e sistă, o normă de a împărţi în mod uniform cheltuelile în
aduna re şi extraordinare. Unele guverne au un buget ordi-
că nal şi un număr de alte bugete speciale. Studiul bugetului
gură mare importanţa mai ales în ce priveşte înţelegerea noţiu-
unui împrumut. Dacă nevoile statului pentru un anumit an
Prima parte din venituri, desigur că împrumutul se poate
o treime şi în condiţiuni mai bune.

legei, ale pu-
blicului. Este o datorie a oricărui guvern, a nu spune numai
o stare de lucruri, ci a face tot ce stă în puterea lui pentru a
perfecţiona situaţia în curând un sistem uni-
forme de contabilitate. D-sa propune ca un comitet, denumit de
Asociaţiunea pentru reforme municipale, să studieze chestiunea unui sistem uni-
form de contabilitate pentru municipalităţi de stat şi să
facă cunoscută lumina şi în această privinţă.

D. *Alvord, Henry Ireneus*, expert contabil din New York City, comunicează referatele cu privire la contabilitatea şi bu-
getele municipiilor şi spune că este datoria noastră ca cetă-
teni luminaţi, făcând parte din organizaţiuni de specialişti,
să punem toate cunoştinţele noastre, toată abilitatea, influ-
enţa şi puterea noastră de muncă pentru a face să se îmbu-
nătăţească starea societăţilor bancare publice şi controlul asu-
pra cheltuelilor. Să nu aşteptăm dela alţii să o facă.

D. *Clay Mallory*, comisar al impozitului pe venit în Do-
minion-ul Canadei, aduce salutul Ministerului de Finanţe din
Ottawa şi se uneşte la părerea de a se studia o metodă uni-
formă de contabilizare a veniturilor şi cheltuelilor statului,
care a constituit un aport foarte însemnat pe care avea con-
greasul, fiar aduce omagiul său pentru mai multă independenţă.

D. *Hon. Walter R. Darby*, Commissioner of Municipal Affairs of the State of New Jersey, este de părere că sufere
foarte mult prestigiul când se stabileşte şi se verifică societăţile comu-
nale, numai pe bază de încasări şi plăţi trebue să se ţină
seamă de tot ceiace a rămas de încasat sau de plătit, de aşeză-
turi date pentru lucrări, de investiţiunile care urmează să
aprovizioneze în viitor, în sfârşit că trebue încheiat perio-
dic un bilanţ în regulă. Aceasta nu numai în comune mari,
dar şi în comune cât de mici.

Bugetul, spune vorbitorul, este documentul de control
al gestiunei şi nu trebue să lipsească din nici o administra-
ţiune comunală. Un buget ideal este acel adequat necesităţi-
lor, nu prea detaliat, uşor de înţeles de contribuabil şi nu
prea pufin contabilizat; şi el partea lui, destul de în-
semnată, a datoriilor poate fi creată prin lege. Controlul în ad-
ministrarea fondurilor şi asigurarea de plăţi regulate, trage-
dellor bun, sporirea avutului şi minuţioasa contabilizare sunt
de tipul bugetului răspândit.

D. *Hon. Walter R. Darby*, Commissioner of Municipal Affairs of the State of New Jersey, este de părere că sufere
foarte mult prestigiul când se stabileşte şi se verifică societăţile comu-
nale, numai pe bază de încasări şi plăţi trebue să se ţină
seamă de tot ceiace a rămas de încasat sau de plătit, de aşeză-
turi date pentru lucrări, de investiţiunile care urmează să
aprovizioneze în viitor, în sfârşit că trebue încheiat perio-
dic un bilanţ în regulă. Aceasta nu numai în comune mari,
dar şi în comune cât de mici.

Bugetul, spune vorbitorul, este documentul de control
al gestiunei şi nu trebue să lipsească din nici o administra-
ţiune comunală. Un buget ideal este acel adequat necesităţi-
lor, nu prea detaliat, uşor de înţeles de contribuabil şi nu
prea pufin contabilizat; şi el partea lui, destul de în-
semnată, a datoriilor poate fi creată prin lege. Controlul în ad-
ministrarea fondurilor şi asigurarea de plăţi regulate, trage-
dellor bun, sporirea avutului şi minuţioasa contabilizare sunt
de tipul bugetului răspândit.

D. *Edward Cassleton Tillatt*, din Anglia comunicează
că şi aici nu preţuiesc mai puţin decât în America la
bugetelor şi contabilitatea municipiilor. Vorbeşte despre practica ne-
bilanţ, ce specialişti din branşă.

D-sa relevă însemnătatea articolelor care se mănâncă la
primării. Iată municipiul New York care 1926 avea un buget
de 1.800.000.000 şi un tot de 28.000.000 fără ca
cât mult pe lapte subscrise din salariile funcţionarilor
analiză lor. Fiind de părere că elementul uman trebue foarte
mult luat în considerare, controlul se realizează 99,9% din impo-
zitele prevăzute, iar bugetele pot fi urmărite
de la 0 la 100%. De aceea bugetul nu mai este o simplă previziune,
în care trebuie să se presupune că nu se poate încasa, se face
rezerva, până la diferenţa dintre cât se realizează
din New York, socoteşte că bugetele sunt absolut necesare
la administrarea oraşelor.

D. *Sidney Chate*, Ca şi Bridgeport, Conn., aduce
elogii D-lui Arthur Collins din Boston, pentru raportul depus
şi îl consideră ca cel mai bun, precum şi referatul său
privitor la necesitatea inventarului şi bilanţului pentru a-
notarea întregei averi a comunelor cu aceea de control.

D. *Professor Edward Sidney*, predă la Universitatea din Illinois,
Urbana, englezul este esenţial pentru buna administraţiune;
în America sistemul de estimare este prea larg şi face să
aranjamentele ce exercită impozitul. Institutul de cercetări
financiare *John Slater* a expert contabilor membrii ai con-
siliului dominant al oraşului Glasgow, spune că o bună con-
asa încât este foarte dificil a se obţine o marjine clară a situa

tabilitate şi un control sistematic sunt o protecţiune pentru popor şi pentru averea comunei.

D-l *Herbert E. Wilson*, C. P. A., Washington, relevă că la început funcţiunile contabilităţei erau numai de a asigura încrederea: cu timpul această funcţiune a devenit secundară, iar scopul principal este acela de a furniza date informative.

Contabilitatea trebue să satisfacă cerinţele legei, ale publicului şi ale administraţiei. *In partea ei de clasificare este o ştiinţă, în aplicare o artă. Activitatea constructivă a expertului contabil este o activitate ştiinţifică, activitatea contabilului ţiitor de registre este o activitate artistică.*

D-l *Conda J. Ham*, C. P. A., Portland, Oregon, atrage atenţiunea că în multe municipii contabilitatea lasă încă de dorit pentru următoarele motive:

1) îndărătnicia consiliilor comunale de a plăti cum trebue serviciile de contabilitate;

2) lipsă de înţelegere din partea consilierilor a valorii unei contabilităţi bine ţinute;

3) motive politice; conducătorii sunt oameni politici, cari adesea nu cunosc nimic despre contabilitate.

D-l *Gordon*, Preşedinte al «Institute of Accountants in Glasgow», arată că bugetele municipale în Scoţia sunt alcătuite şi controlate împreună cu bilanţurile şi conturile de venituri şi cheltueli (nu numai de încasări şi plăţi) de experţi contabili numiţi nu de consiliul comunal, ci de secretarul cabinetului, spre a avea mai multă independenţă.

D-l *Collins* este de părere că între bugetul unei întreprinderi comerciale şi acela al unei municipalităţi este o diferinţă esenţială: pe când cel dintâi trebue să fie elastic, cel de al doilea trebue să fie cât mai rigid. D-sa cere un sistem centralizat de contabilizare şi control. Se declară pentru standardizarea bugetelor municipale, care se studiază foarte de aproape în Anglia şi alte ţări.

ZIUA VI-a

Prezidează D-l Montgomery

Sir Woodburn Kirby, din Londra, aduce mulţumiri d-lui preşedinte Montgomery şi colegilor d-sale pentru buna organizare a congresului.

Prof. David Himmelblau, vorbind despre încheerea bilanţului în sezonul mort, iar nu la 31 Decembrie, spune că el o aplică de mult, încheind bilanţul în Mai în întreprinderile controlate de d-sa şi tot astfel poate să facă fiecare, fără a fi nevoe de o încheere a congresului.

Tot astfel cu luna de 4 săptămâni, d-sa a adoptat-o şi o aplică în felul că la fiecare patru săptămâni închee o situaţie cu menţiunea datei când a fost încheiată şi tot astfel pot face toţi colegii care găsesc util.

Prof. H. T. Scovill, dela Universitatea din Illinois, spune că a avut ocazie, ca preşedinte al Comitetului pentru studiul epocei încheerei bilanţului, pus la cale de Institutul Experţilor contabili americani, să constate interesul cu care întreprinderile au răspuns la chestionarul lansat, şi necesitatea pentru majoritatea întreprinderilor de a încheia bilanţul la alte epoci decât 31 Decembrie.

D-sa se declară de asemenea pentru adoptarea lunei de 4 săptămâni.

D-l *Springer* spune că este de datoria contabililor şi experţilor contabili să facă propagandă în cercurile lor şi prin presă, ca lumea să cunoască avantagiile ce le pot obţine din încheerea bilanţului în epoca sezonului mort şi din adoptarea anului de 13 luni de câte 4 săptămâni.

Father J. A. Butt, dela Loyola University din New Orleans, preot şi profesor de contabilitate, aminteşte de discuţiunile de acum 25 ani: dacă benzina va înlocui puterea calului şi relevă că de şase zile nu a mai văzut decât doi cai în New York. Tot atât de inutile vor părea aceste discuţiuni peste câţiva ani, când calendarul de 13 luni va fi adoptat, pentru că trebue introdus.

D-l *Abraham Tritfelt*, reprezintant al „Ligei pentru apărarea fixităţei zilei Sâmbetei" se opune la reforma calendarului, aşa cum s'a preconizat, de oarece o zi albă la tinele anului, face ca zilele săptămânei să cadă cu o zi mai târziu, şi atunci nu ar mai fi Sâmbăta Sâmbătă, iar Duminica ar cădea în loc de Luni şi aşa mai încolo. Aceasta, zice vorbitorul, slăbeşte credinţa religioasă. Reforma calendarului este o chestiune de religie şi numai un congres ecumenic poate lua hotărâri asupra lui. După cât ştie, Sfântul Scaun are intenţia să convoace un asemenea congres.

— 76 —

Profesor *Irving Fischer*, dela Yale University, a răspuns

— 73 —

pregătit materialul (New York) și o frumoasă primire și de-

Prof. Charles Rufus Montgomery, specialist în Contabilitatea Spitalelor

Prof. Gilbert Gardiner, care a dat o splendidă primire la Harvard

D-l Herman Finer, profesor la London School of Economics

D-l Walter Mitchell, președintele Institutului Contabililor Publici Autorizați din Anglia

D-l Sir William Plender, președintele Institutului Contabililor Publici Autorizați din Anglia

D-l Arthur Lowes Dickinson, președintele Institutului Contabililor Publici Autorizați din Anglia

D-l Sir Russell Kettle, președintele Institutului Contabililor Publici Autorizați din Anglia

D-l Sir Harry Peat, președintele Institutului Contabililor Publici Autorizați din Anglia

D-l Sir Thomas Robinson, președintele Institutului Contabililor Publici Autorizați din Anglia

D-l Sir Arthur Whinney, președintele Institutului Contabililor Publici Autorizați din Anglia

D-l Sir Harold Howitt, președintele Institutului Contabililor Publici Autorizați din Anglia

D-l Sir Ernest Cooper

tration of the railroads has already invited two foreign accountants, to put everything into good order.

Finally, I should like to express my opinion that our cooperation shall not now begin to lag, but shall continue *in future* by an exchange of accountancy magazines, where our various opinions are to be expressed, and by keeping in contact with each other, and by helping each other in any possible way.

* * *

Sir William Plender, propune că viitorul congres să se țină la Londra iar prof. Bottini face o invitațiune ca viitorul congres să se țină la Roma.

Se aprobă propunerea colegilor englezi, rămânând ca primul următor congres să aibă loc peste 5 ani la Londra, în 1952.

* * *

Ca încheere îmi permit să trag următoarele

concluziuni :

Profesiunea de expert contabil nu va putea fi ridicată la un rang mai înalt între celelalte profesiuni, de cât numai prin ridicarea nivelului cultural și moral al membrilor ei. Să ne gândim ce era înainte vreme ocupațiunea de grădinar, sau pădurar, sau logofăt, sau chiar constructor, mecanic, apărător, felcer etc., erau toate destul de jos considerate, atâta vreme cât se bizuau numai pe empirism, sau eventual pe studii sumare. De îndată ce, însă, s'a ridicat nivelul cultural, de îndată ce acești profesioniști s'au adăpat la izvorul științei, din altarul Universității, s'a ridicat și nivelul moral și vaza profesiunei și azi avem de a face cu : horticultor, silvicultor, agronom, architect, inginer, avocat, medic etc.

Tot astfel a fost și cu contabilul, care pe vremuri era pus alături de logofăt sau pădurar, în exploatările agricole sau forestiere, sau de mecanic și tratat cel mult ca meșter al cifrelor, în întreprinderile industriale sau comerciale. Pe măsură ce, însă, s'a ridicat nivelul învățăturei s'a ridicat și al onorei, și el a fost poftit câte odată chiar la masă cu patronul, sau pus alături a conducere ; dar progresul nu se poate opri aci.

Contabilii noștri trebue—cum spune întotdeauna harnicul nostru Președinte de Onoare Dl. Grigore L. Trancu-Iași, — să citească necontenit lucrări și reviste de specialitate și de tot felul, cu un cuvânt să se cultive mereu.

Învățământul comercial Universitar (academic) este chemat să dea elemente noui, și trebue să vie vremea când contabilul în administrație să stea alături de conducător, iar expertul contabil, ca profesionist, să stea alături de medic, avocat, inginer etc.

INDEXUL NUMELOR CUPRINSE IN TEXT

Adarbad Rustom, pag. 7.
d'Alvise Pietro, pag, 7.
Annan, Prof. William, pag. 34, 63.
Andrew Seymour, L pag. 42, 68, 69.
Bass, A W. pag. 63.
Behan J, T, pag. 18.
Belcher, Donald R, pag. 19, 56.
Bottini, Prof. Pietro, pag. 25, 57, 76.
Burke Henry, pag 60.
Butt, Father, I. A., pag. 73.
Butculescu, Nicolae, 3 impresii 3 cuvântare, pag. 4, 75.
Camman, Eric, A., pag, 39, 65.
Carey, pag. 57.
Carter, Col. Artur H.
Cartwright, Otto, Gr., pag. 71.
Cash, William, pag. 30, 56, 59, 74.
Castenholz, William, B.
Cezar Iuliu, pag. 74.
Chancellor. Harold, W, pag. 14.
Chase, Myron T. pag. 64.
Collins Arthur, pag. 48, 71.
Colombo rag. Emilio, pag. 34.
Couchman C. B. pag. 32, 61.
Courtney, Prof. pag. 57, 75.
Crocket, G. Horace. pag. 39, 65
Darley H. Walter R. pag. 70.
Dien, E. Van. pag. III, 4, 6.
Dijker. R. A. pag. 7.
Drăgănescu Brateș, p. I, III, 9, 11
Eastman. pag. 51.
Eaton, pag. 5. 8.
Elliot Edward Cassleton. pag. 59, 69.
Esquerre, pag. 55.
Farnham Dwight, pag. 68
Fernold, Henry B. pag. 70, 74.
Finney C. M. pag. 63.
Fischer, Prof. Irving, pag. 51, 57, 74.
Forzani, Rag. Cav. Carlo, pag. 43, 45.
Foye, Arthur. B, pag. 56.
Fukatko. Jaroslav, Praga, pag. 26, 58.
Gee, Walter. S. pag, 37, 64.
Gillespie, T. Atkinson, pag. 53.
Gillette G. pag. 65.
Golder Patrick, W. R. pag. 56.
Goethe, pag. 22.
Goddard, Oskar F. pag. 45, 71.
Gordon, pag. 7.
Greenhill William, pag. 52, 63.
Greer Howard C. pag. 40. 66.
Grigorie, Părintele, pag. 74.
Grossmann Prof. Dr. H. pag. 7.
Grosso, Alessandro. pag. 14.
Grull Werner Dr. pag. 21, 56.
Gutierrez. Prof. pag. 65.
Haas Antony, M. A. pag. 8.
Hall James, pag. 67.
Hamrick pag. 58.
Hanau, afacerea, pag. III.
Harrizon, G. C. pag. 65.
Hattor A. R. pag. 50.
Havison Mr, G. C. pag, 38.
Hawthorne C. A. pag. 47.
Heiss Charles, A. pag. 41, 67.
Hewetson Nelson C. pag. 28.
Higashi Sekigoro, pag. 7.
Himmelblau, Prof. David, pag. 19, 73.
Horn John, E. pag. 63.
Hugo Victor, pag. 63.
Hurdmann, T. H. pag. 27.
James, Charles C, pag. 63.
Jensen Carl G. pag. 22.
John M. Biggar, pag. 71.
Jordan J. T., pag. 62.
Keens Thomas, pag. 6, 52, 53, 60.
Kester Roy, B. pag. 28, 58. 64, 66.
Kirby Woodburn, pag. 23, 72.

Contabilitatea materialelor, pagina 34.
Klein, Dr. Joseph I, pag. 20.
Contabilitatea mărfurilor, p. 36.
14, 56.
Contabilitatea municipală, pag.
Lang, Henry, C., pag. 67,
Lasour J., pag. 67.
Lehmann, Dr. Eugen, pagina
Luther, 1901, pag. 37.
Mac Donald, pag. 10.
Madden John T., pag. 34, 54, 55.
Marens Karl, pag. 31.
Marshall, Statutele, pag. 4, or-
Mathews, pag. 20.
Matthews, pag. 5, nazu-
Mayer, pag. 9.
May George, V., pag. 31.
Mc Kinsey, pag. 34.
Mc Vean, H. W.,
Metzner, Paul, pag. 34.
Mitchell, pag. 39.
Mitchell, pag. 71.
Moll, Leon, Dr. pag. 62.
Monteverde, Milan Anthony C, pag. 49.
Morgan, Lucien, in St. Unite,
Morgan, pag. 14.
Montgomery, R. Col. Prof.,
Montgomery, pag. 12.
Mühlen, Societatea, pag. 27.
Müller, pag. 37, 58, 62.
Müller, Societatea Romana, pag. 5.
Murphy, pag. 12, 31, 45.
Murphy, Prof. si tarifele de-
Murray, Thomas, pag. 31.
Mutat erori prin expertiză, ra-
Myers, pag. 44.
Musgrave, W. A. pag. 56, 60.
Muther, K. H., pag. 33.
Nadler, Dr. Mathias, pag. 69.
Nasini, Fabio, pag. 21.
Nasini, Fabio, pag. 19.
Nelson, pag. 57.
Nelson, pag. 14, in Germa-
Olson, pag. 14.
Olson, Van, pag. 18.
Osson, Van, pag. 57.
Pace (Horace, pag. 73.
Pacioli, Contabilitatea, pag. 16.
Peloubet, Maurice E. pag. 26.
Peloubet, Prof. Dr. pag. 12, 16,
Pelzer, Institutul de dividende, p.
Pilton, pag. 56.
Plaut, Dr. Hector Paul W, pag. 50,
Dividende, pag. 55.
Educația profesiunei de expert contabil în Italia, pag. 14 in Germania, pag 15.
Epoca închiderii bilanțului, pag 73.
Evaluarea activului, in ce privește capitalul fix, pag. 24.
Evaluarea imobilizărilor in bilant, pag. 24.
Evaluarea la cursul zilei, pag. 7.
Evaluarea stocului de mărfuri și materiale cu prețuri fixe, pag. 26.
Plender, William, pag. 4, 24
Pompili, carl lucrînd pe
Pola, Prof. Dr. W. J., pag. 22,
Rapalski R. L., pag. 55.
Rieger, pag. 55, 21.
Rigler, pag. 40.
Rigler, Prof. Dr. pag. 31.
Rohrbach, Dr. F., pag. 33, 63.
Rosen, John, pag. 31.
Sachs, Societatea pentru Investment Diplo-
Selfridge, Gordon, pag. 1,
Sanders, Thomas A. pag. 36, 64.
Schär, Prof. Eug. pag. 6.
Schmalenbach, Prof. Dr. pag. 16
Schmidt, Dr. Fritz, pag. 44.
Schmidt, Dr. Fritz, pag. 44.
Schmidt, Societatea Contabilă, pag. 13,
Shuman, pag. 20.
Sousek, Karel, pag. 56.
Spencer, Grand, pag. 53, 73.
Sprague, pag. 31.
Stuchlik, Walter, pag. 3, 60.
Sterret, Joseph E., pag. 55.
Stevenson, C. R., pag. 33.
Sweet, pag. 69.
Sweet, pag. 51.
Sweetser, Prof. C. pag. 41,
Tahasescu, Prof. Alex., pag. 73,
Thadini, Prof. Dr. pag. 8,
Thomas, Gerard, pag. 2,
Tipografia de presă și publicație, pag. 5.
Influențe externe asupra practicei contabile, pag. 64.
Voss, Dr. W., pag. 24, 56, 57.
Wagner, Contabilitatea, pag. 4
Wagner, Societatea, pag. 70.
Wallace, Oliver C, pag. 32, 61
Wallace, pag.
Wildman, John R., pag. 21.
Wilkinson, George, pag. 11.
Wilson, Herbert E. pag. 72.
Zanetti, Raul, pag. 34.
Zlabek, Karel, pag. 53.
Institut für Revision und Treuhandwesen, pag. 16.
Institute of Accountants and Bookkeepers, The, pag. 11.
Institute of Accountants in Glasgow, pag. 72.
Institute of Chartered Accountants in Ireland, pag. 53.
Inventar, pag. 58.
Inventar public obligatoriu, pag. 5.

INDEX DE MATERIE

Accounting Institute of Ameri-
Adarich Rustom, pag. 7.
can Meat Packers pag. 40.
Accountant, pag. 29.
Activitatea expertului contabil
Body of Incorporated Account-
Bucherrevisoren, und Treu-
Bulletin, pag. 16
Bulletin, pag. 14.
Bulletin, pag. 43.
Bulletin financiar guvernu-
Bulletin Municipale, pag. 49,
Calculatorea prețului de cost, 7.
Cartea Societăților, pag. 14.
Cartea Societăților, pag. 56.
Cartea Societăților, pag. 8.
Cartea Societăților, pag. 67.
Cartea Societăților, pag. 45.
Cartea Societăților, pag. 47.
Cartea Societăților, pag. 41, 67.
Cartea Societăților, pag. 28.
Cartea Societăților, pag. 58.
Cartea Societăților, pag. 37.
Cartea Societăților, pag. 23, 72.
Cartea Societăților, pag. 52.
Cartea Societăților, pag. 63.
Cartea Societăților, pag. 66.
Cartea Societăților, pag. 14.
Cartea Societăților, pag. 56.
Cartea Societăților, pag. 64.
Cartea Societăților, pag. 8.
Cartea Societăților, pag. 58.
Cartea Societăților, pag. 37.
Cartea Societăților, pag.

Contabilitatea materialelor, pagina 34.
Contabilitatea muncilor, p. 36.
Contabilitatea municipală, pag. 6, 48, 49, 72.
Controlul inventarului, pagina 26. 58.
C. P. A. (certified public accountant), pag. 11.
Corpul contabililor, pag. 4, organizarea lui, pag. 5, năzuinţele lor, pag. 18.
Cost engineer, pag. 34.
Costul producţiunei, pag 34.
Cost standard pag. 39.
Cunoştinţele necesare contabilului, pag. 65.
Curtea de Apel în St. Unite, pag. 12.
Definiţia societăţii, pag. 27.
Delegaţia Română, pag. 3.
Deprecieri şi Amortismente determinate prin expertiză, raport, 21.
Deprecieri şi Amortismente faţă de reorganizarea industriei după războiu, pag. 21.
Desvoltarea profesiunei de expert contabil şi contabil, 5, 13, în Italia. 14, în Germania, 16, 17, 18.
Diplomaţia comercială, pag. 23.
Diplom Bücherevisoren, p, 16.
Discuţiuni, pag. 52.
Distribuţiuni de dividende, p. 25, 27. 28.
Dividende, pag. 55.
Educaţia profesiunei de expert contabil in Italia, pag. 14 in Germania, pag 15.
Epoca închiderii bilanţului, pag. 73.
Evaluarea activului, în ce priveşte capitalul fix, pag. 24.
Evaluarea imobilizărilor în bilanţ, pag. 24.
Evaluarea la cursul zilei, pag. 7.
Evaluarea stocului de mărfuri şi materiale cu preţuri fixe, pag. 26.
Experţii, cari funcţionează pe lângă Ministerul de Finanţe pag. 48.
Expertize, pag. 21.
Fair present value, pag. 31.
Fascismul şi ideologia, pag. 12.
Federal Reserve Bank, pag. 31.
G. D. A. (Government Diplomaed in Accountacy India) pag. 7.
Gradul de responsabilitate, pag. 33.
Gremium Ucetnich A Bilancnich Znalcu (Praha), pag. 54
Handelshochschule, pag. 16.
Harward University, pag. 54.
Holding Company, pag. 29, 31.
Închiderea bilanţului în sezonul mort, 73.
Incorporated Accountants Journal, pag. 53.
Incorporated Accountants and Auditors company 48.
Indatoririle expertului contabil faţă de presă şi public 28.
Influenţe externe asupra practicei contabilităţii, pag. 31.
Inginer comercial. civil, pag. 54
Imobilizări, pag. 24, capital fix, pag. 25.
Importanţa revistelor contabile, pag. 52.
Impresii de călătorie, pag. 3.
Interstate Commerce Commission, pag. 18.
Institut für Revision und Treuhandwesen, pag. 16.
Institute of Accountants and Bookkeepers, The, pag. 11.
Institute of Accountants in Glasgow, pag. 72.
Institute of Chartered Accountants in Ireland, pag. 53.
Inventar, pag. 58.
Inventar public obligatoriu, pag. 5.

Investment Trusts, pag. 20.
Invăţământ profesional in St.-Unite, pag. 8, 9, 14, 15, superioritatea lui în Japonia pag 30, în St.-Unite, pag. 54
Istoricul profesiunei Contabile pag. 76.
„Keirishi" (Contabil) în Japonia pag. 7.
Legătura între statistică şi contabilitatea în organizarea intreprinderilor, pag. 42, 43.
Legăturile dintre inginer şi contabil, pag. 56.
Legea contabilităţii publice 1929, pag. 51, 76.
Legea din 1921, 5. din Aprilie 1896 (St. Unite) 11, din 1906, 1916, 1927, (Italia) 13 din 1909, din Statele Unite, as./impozitelor, din 1913, Idem, pag. 20.
Legiferarea profesiunei, pag. 7, 11, 53, în Cehoslovacia, pag. 53, Olanda p. 7, Italia pag. 13
Legislaţia fascistă cu privire la experţii contabili, pag. 12
Legislaţia referitoare la expertizele contabile în societăţile comerciale şi fiscul, p. 14.
Legislaţia şi pregătirea pentru această profesiune, pag. 5.
Liga pentru apărarea fixităţii zilei Sâmbetei, pag. 73.
Liga Naţiunilor, pag. 51.
London Association of Accountants, pag. 53.
Maşinism în birourile moderne, pag. 55.
Metoda Amortizărilor prin anuităţi, pag. 19. (vezi 21 Amortizmente.
Metoda de prezentare şi aplicare administrativă a preţurilor de cost pag. 39, 40.
Ministerul de Finanţe, Canada, salutul lui, pag. 70.
Ministerul Muncii, pag. 4.
National Association of Cost Accountants, pag. 62, 36, 37, 38, 41.
New Jersey Society of Certified Public Accountants.
New-York Society of Certified Public Accountants, pag. 54
New-York State Society of Certified Public Accountants, pag. 74.
Noţiuni, pag. 74.
Ordinea de zi, pag. 5.
Partida dublă la ministere, judeţe şi comune, pag. 5.
Plus valuta, pag. 25, 27.
Politica de control financiar în legătură cu contabilitatea, pag. 40.
Practica în alcătuirea budgetelor comerciale, pag. 69.
Practica pentru gradul de expert contabil, pag. 52.
Pregătire pentru funcţiunea de contabil vezi contabil, p. 18.
Preţul de cost, pag. 57.
Preţul de cost „standard" pag. 33, 66.
Preţul de cost şi altele, pag. 33, 34.
Preţul de cost şi calcularea lui in teorie şi practică, pagina 6.
Preţul zilei, pag. 24, 25.
Previziuni şi planuri, pag. 68
Primul congres al experţilor contabili din 1904, pag. 55
Principii de contabilitate publică, pag. 45. 46.
Principii fundamentale pentru standardizarea preţului de cost, pag. 38. vezi şi Preţul de Cost Standard şi „cost standard".
Problema primelor de emisiune la acţiuni şi întrebuinţarea lor pentru plata dividendelor, pag. 27.

Profesiunea de expert contabil, pag. 67, 76. reglementată în Scoţia, pag. 52, 53.
Progresul luat de congresele de contabilitate, pag. 52.
Raţionalizare, pag. 21.
Reforma Calendaristică, pag. 6, 50, 51, 73, 74, anul de 13 luni, pag. 51.
Regimul societăţilor comerciale în Australia, pag. 15.
Reserve ascunse, pag. 21.
Responsabilitatea expert. contabil pentru inventar, 6, în Germania, p. 31, 32, 33, în Statele Unite, 32. 33, 55, 59, 60, 61.
Revisions und Treuhandgeselschaften, pag, 16.
Revista Generală de Comerţ şi Contabilitate, pag. 3
Sezonul mort (epoca închiderii inventerului), pag. 73.
Sântul scaun, pag. 73.
Sndicate de control în Germanie, pag. 17.
Sndicate fasciste de experţi contabili, pag. 7. 13, 43.
Sistemul budgetar al Societăţii de telefoane American Bell Company, pag. 41.
Sistem de evaluare, pag. 56,
Sistemul de impozite în Australia, pag. 15,
Situaţia experţilor contabili în România. pag. 54.
Socotirea preţului de cost, rolul şi influenţa în industria modernă, pag. 33.
Society of Accountants in Edinburgh, pag. 52.
Society of Accountants in Ireland, pag. 53.
Society of Certified Public Accountans of State of New-Jersey, pag. 56.
Standardizarea bilanţurilor, p. 28, 58, 59.
Statistica bilanţurilor, pagina 42, 43.
Ştiinţă, organizare. p. II.
Straight-line method. pag. 55.
Studii academice pentru gradul de expert contabil, pag. 7, 8, 10, 14, 15, 17, 18, 52
Studii asupra conducerii întreprinderii pag. 60.
Syndikat Ucetnich Znalcu A Odbornyck Recidentu Ceskoslovenske Republiky, pagina 54.
Teoriile amortizărilor, pag. 23.
Teoriile deprecierii şi amortizărilor, pag. 5, 18.
Titulaturi contabile, în Germania, pag. 16.
The American Association of University Instructor in Accounting, pag. 74.
The Bell Telephone System, pag. 41.
Treuhänder, 15, 16 — geselschaften, 16.
Treuhänder Seminar, 16.
Treuhänder „V. D. K.", 16.
Union Carbide and Carbon Company, pag. 66.
Valoarea comună, pag. 24.
Valoarea de lichidare, pag. 24.
Valoarea de reorganizare, pagina 24.
Verband der Deutschen Buchsachverständigen und Bücherrevisoren, 54, 16.
Verband der Deutschen Diplom Kaufleute, 16.
Verband Schwezerischer Bücher Experten, 8.
Viitorul congres, pag. 76.
Westinghouse Electric Manufacturing Co. pag. 63
World Place Holiday, pag. 51.
Year Day, pag. 51.,
Zi de odihnă, pag. 51

SUMAR

	Pagina
De ce?	I
Cuvând înainte	III
Deschidrea Congresului	3
Chestiunile desbătute în Congres	5–52
a) Desvoltarea profesiunei de expert contabil	5–18
b) Contabilitatea şi lucrările statistice	18
c) Teoria deprecierei şi Amortizărilor	18–28
d) Bilanţ tip (standardizat)	28–34
e) Preţul de cont şi calcularea lui în teorie şi practică	34–41
f) Budget comercial	41–45
g) Contabilitate publică	45–50
h) Reforma calendaristică	45–52
Discuţiuni	53–76
Ziua Ia	52–55
» IIa	55–56
» IIIa	56–62
» IVa	62–67
» Va	67–72
» VIa	72–76
Concluziuni	76
Index de nume	77–78
Index de materie	79–82
Sumar	83

Date Due

INTENTIONAL SECOND EXPOSURE

Date Due

406 In833
Draganescu-Brates

NEH
DEC 18 1995

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
0044281072

OCT 2 8 1993

END OF
TITLE